

Сонетни Записки

ТОМ II

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2016

Design by Anna Kovatcheva

Layout Assistance by Raina Robeva

Printed and bound by Nook Press

351.

Земята ни – космическа избраница
Отдавна е превърната във кланица,
Престъпниците в нея се множат,
А жертвите невинни все растат.

Убиват днес за спорт и развлечение,
От обич, скука и за отмъщение...
Без оглед лош ли сте, или добър,
Вас всеки миг заплашва ви сатър.

Заклан ли сте, на рая от просторите
С Темида може да си поговорите
И да поставите въпрос учтив
Било ли е възможно да сте жив.

А тя след колебание тревожно
Ще каже, че навярно е възможно.

352.

Късно е да спрем да се залъгваме,
Щом наивността ни е безока,
Ние все нанякъде си тръгваме
Бързо, но без правилна посока.

Хитреци безчинстват сред народа ни
И го хранят със лъжи отровни,
За да стане гмеж от верноподани
Изпълнители безпрекословни.

Ще ни победят ли враговете ни
Във съюз с предателите родни,
Или ще побягнат, с гняв прогонени,
От спасители богоподобни?

На народа му е все едно.
Той разчита само на “Дано!”

353.

Има болници в прекрасни здания
С апарати от модерен тип,
Лекарите там са с много знания...
Но лекуват сам VIP.

Съществуват хубави училища
С образцов учителски екип
И прекрасно уредени жилища...
Само за деца на VIP.

Ако бил си сред данъкоплатците
Покосени от опасен грип,
В некролог ще видиш, че признат си ти
За велик, ако си VIP.

VIP е най-добрата декорация
На века със зряла демокрация.

354.

*“Между съдилищата и разбойниците съществува
явно споразумение” Хр.Ботев, в. “Знаме”, год. I,
бр. 5/1875/*

Невинността понякога е стока;
На нея има бляскав етикет;
Цената ѝ обаче е висока,
Тъй както е със всеки скъп предмет.

И както е със скъпите предмети
На някоя витрина в магазин,
За да се купи нужни са монети
Или висок държавнически чин.

Но, странно е, тя лесно се подправя
Във Висшия Демократичен Съд,
Където всяко безпристрастно право
Се изкривява ако му платят.

И затова съдебните палати
Изхранват армии от адвокати.

355.

Той носи безупречна скъпа риза
И всичките му действия редовни са,
Докато спи, или когато слиза
От скъпата кола или любовница.

Говори ясно, с мисъл пестелива,
Внушава вяра и единогласие,
Умее зад словата да се скрива
И галеник на трудовите маси е.

Достойно, дето стане или седне,
Осъжда всяко смъртно наказание,
Защото според данните последни
Смъртта е без хуманно оправдание.

Но всичките му принципи умряха,
Бандитите щом майка му заклаха.

356.

Във този свят широк на безработните,
На неграмотните и на лъжците,
Там някъде зад точката на стотните
Живеят малцинства недоубити.

Те раждат чудните изобретения
От огъня до хвърчила огромни,
Но въпреки добрите постижения
Остават често гладни и бездомни.

Банкерите добре са ги заробили
В жестоките финансови капани,
На тях прехвърлят всичките Чернобили,
А славата – за хитреци подбрани.

Но що ще чинат с хватките железни,
Ако Изобретателя изчезне

357.

Едно грозно чудовище
Със огромно туловище
Е раззинало паст,
С очи злобно изцъклени,
Като въглени пъклени,
Бди за своята власт.

Подмазвачите предани,
От далече доведени,
Величат го днес
И тълпите престъпници
В съюз с родоотстъпници
Го венчат със чест.

А нещастните жители
Кротко чакат спасители.

358.

Добрите притчи вече са разказани,
Лежат между кориците подвързани,
Със попско православие белязани
И никога от никого потърсени.

Насилниците днес са превъзнесяни
От ревностните си последователи!-
Навред са подвизите им огласяни
От радио – и TV – предаватели.

Отлично им се плаща напреварата
И щедри са парите на наградата
За трайно утвърждаване на вярата,
Че силна е на злото им грамадата.

А в ъгъла на нашето съзнание
Под наем спи Свещеното писание.

359.

Свободен, или пък под чуждо иго,
Той, поданикът, си е все отдолу,
Държавата навсякъде го стига
И го заставя да крепи престола.

Монархът, рóден или чуждоземен,
От него иска да е мирен сáмо,
Династията Му да възприема
И да се подчинява на властта Му.

Така във този кът на идиоти
Разцъфва колективност хармонична,
Тук всеки самозванец патриот е
С любов всесилна, при това парична.

С парите любовта изглежда вярна,
Щом икономиката е пазарна.

360.

Измежду многобройните права,
Потискани у нас със настървение,
Е правото за всичко онова,
Кое то се нарича отвращение.

Добрият тон изисква го от нас
И добродетелното ни представяне,
Осигурили верния компас
Към безболезненото оцеляване.

Та как ли иначе ще изтърпим
Изгарящата мерзост на годините
И с вид любезен и невъзмутим

Ще срещаме поредния подлец,
Ограбил щастието на невинните,
Когото ни представят за светец?

361.

Отвърщат взор читателите масови
От книгата за братя Карамазови,
Те търсят по-достъпни идеали
В сапунените сериали.

Събитията в тях са режисирани,
От всички хора за да са разбираани,
Да са със действие игриво, живо,
Напътствено и справедливо.

Нещастията там са кратковременни;
Красивите артистки все са бременни;
Изгубените братя се намират...
Накрая лошите измират.

А на добрите всичко се прощава
И сериалът продължава.

362.

Солените потоци на сълзите
Сродяват хората със крокодилите –
Те често са оръжията скрити,
Които удесеторяват силите.

Мощта им става трудно отразима
Ако сълзите са със скръб маскирани,
Или с лика на някоя любима,
Изгубвана и после пак намирана.

А щом все пак настъпи сухотата,
Белязана със мокри промеждутъци,
Изгряват погледите на Лъжата,
Където думите пребити лутат се.

Защото и жестоките създания
Отстъпват пред умелите ридания.

363.

И двете важни дати за човека
Човек не помни. Датата на раждане
Му съобщават с документ. Полека
Той тръгва с много други тъжни
 граждани
Към своя край...Но точно в миг, когато
Архангелът се спуска с пълномощие,
За да му осчетоводи душата,
Човекът вече само тленни мощи е
И сетната си дата не усеща.
Без слава, но и без високомерие
От райските селения посреща
Събитията земни; и с доверие
Очаква с паметник да му признаят,
Че по заслуги го приема раят.

364.

Живеят гордо между нас писатели,
Продали се и станали предатели
По време на погром, терор и бой,
Но не признаващи позора свой.

Те искали “да влязат във системата”
Единствено, “за да проучат темата”.
“Аз близал съм подметките на враг
Със цел да дам за бунта ясен знак”.

Сега са в центъра на всички гласности
Със смели приказки, /но без опасности!/
Надигат с достолепие глава
И търсят гражданските си права.

А книгите им – със лъжи привични,
Отдавна са отпадъци вторични.

365.

Разпокъсана е Вечността
На години, месеци и дни,
В тях, като затворник, мисълта
Търси мир и волни бъднини.

Вместо мир – разруха и война
Пълнят всеки земен календар
И под кървавите знамена
Жертви чака не един олтар.

Някъде нарядко, тук и там,
Се е сврял по някой миг щастлив,
Толкова закратко, че едвам
Се съзира с мощен обектив.

Който все пак го е преживял,
Вечността отвътре е познал.

366.

Тъгуват кучетата ни. Без маска.
Тъгуват искрено и непонятно.
Тъгуват за пропуснатата ласка.
Тъгуват с настойчивост безвъзвратна.

Предаваме ги. Те не ни предават.
Пропъждаме ги. Те се връщат вкъщи.
Наказваме ги. Те не ни оставят,
А чакат ни да спрем да им се мръщим.

Когато спрем, тъгата им изчезва.
Остава само чистата любов
В очакването на взаимност трезва

И сбъдване на ласката мечтана,
Измолена със безсловесен зов,
Останала най-често неразбрана.

367.

Той съзерцава. Търси таен смисъл
Във корена на своя сив живот
И иска, след като го е описал,
Да слиса с него простия народ.

Актьори пишат. Пишат йезуити,
Шофьори, сервитьори и борци...
Таланти скрити и новооткрити,
Напират бодро, като скакалци.

И тръгват спомените задушевни
За странния им юношески страх,
За лудориите им всекидневни
И първия им любощенски грях.

А пък читателят се чудом чуди,
Във ред ли са, или са малко луди.

368.

Христос създаде нулевия век
И без да ще разцепи времената,
С “Преди Христос” и “След Христос” човек
Подрежда ужасите на войната.

А вековете в своя дълъг ред
Изглеждат като страшна диагноза
И в историческият им портрет
Кръвта присъства в смъртоносна доза.

Сто милиона дози кървав срам
Тежат на Мъченика от Голгота,
Убити пълнят Неговия храм,
Загинали във кървавата бездна...

Той нявга се пожертва за Живота,
Но жертвата остана безполезна.

369.

Благата наши от различен тип са:
Изкуство, сирене, компот, наука,
Ценят се по “ наличната им липса”
От глад, преяждане или от скука.

И липсата им се преобразува
Във комитети и във институти,
Където се продава и купува
Чрез сделки чути, често и нечути.

Човеците, които са отвънка
Й одобряват вкупом празнотата,
Не забелязват липсващата плънка

И продължават със сърца щастливи
Да съзерцават танца на лъжата,
Подмамени от шумните призиви.

370.

Обграждат ме Съвети със съвети
По разните проблеми на света,
Съветите са днес общоприети
Из всичките етажи на властта.

Съвети има и при Президента,
При фирмите за внос и за износ,
Съвети заседават във момента
По всеки малък и голям въпрос.

Съветът е с предимството безспорно
Да служи като най-надежден щит
На всяко изпълнителче покорно,
Изгубило човешкия си вид.

Изгодата в Съветите е лична,
Вината там обаче е безлична.

371.

“Убиване на Времето”... О, Боже!
Защо тъй често хората го правят?
Ще се наложи да се предположи,
Че дяволите в тях се подвизават.

Убийци има стари, а и млади,
Като ловци, за дивеч настървени,
Куршуми им са дългите тиради
И празните слова с лъжи блажени.

А Времето мълчи, не протестира
/Почерпило запас от вечността си/,
Чертае съдбоносната си диря

И с обещания за сладка слава
Приспива лесно вярващите маси
И на убийците си отмъщава.

372.

Проектът за ракета до Луната
Се плаща с глад за милиарди бедни,
Но те не се оплакват от цената,
Защото са безсилни и безвредни.

Сега в разходката на космонавта
Из поднебесията ни огромни
Се влагат милиард варели нафта –
Те биха сгрели милиард бездомни.

Но не! И не! Жестоките стремежи
Към тленна слава и себеизява
Препятстват днес светът да забележи
Душата как съдбовно изостава

От скъпите научни постижения
И свързаните с тях “съображения”.

373.

Във родолюбието мярка няма,
То има свойството на безграничност,
За някои е с дъх на мелодрама,
Но според мен е част от всяка личност.

Донейде съм като мнозина други,
Не мразя и не хуля чужденците,
Не си приписвам техните заслуги
И не твърдя, че те са паразити.

Стремежът ми е безусловно ясен:
Не искам да заграбвам територия
И нямам никакви кроежи тайни,

Но въпреки това не съм съгласен
Днес сюлеймани с разни вагенщайни
Да пренаписват родната История.

374.

Учудвах се, когато бях дете,
Учудвам се и днес, като тогава,
Че бройката на робите расте,
А на свободните се намалява.

Създавам оптимизъм със любов,
Приветствам непрестанния напредък
И призивите за порядък нов,
Но те изгубват сила напоследък.

Вопият демоните за вражда
Във земните недра и в небесата,
Война навред – по суша и вода
И все във името на Свободата.

А пият кръв вампирите презрени
От победители и победени.

375.

Не съм привърженик на Старостта,
Но не отричам нейните предимства,
От нея, казват, блика мъдростта,
Която Тя от Времето заимства.

Навярно е наистина така,
Но има доказателства безспорни –
На Глупостта в просторната река
Участват доста старци неуморни.

Там те минават за добри плувци
И даже доста млади изпреварват,
А тежкият им сан на големци

Осигурява почетно класиране,
В което те самите гордо вярват...

За тях наградите са гарантирани.

376.

Ако се случи някога магаре
По чудо някой кон да изпревари,
Веднага в пресата ще прочетете:
“Магарета – по-бързи от конете!”

И новината със голяма сила
Полита, като птичка лекокрила,
Страни и материци завладява
На всичките магарета за слава.

С гласа на новинари сладкодумни
Магаретата стават даже умни,
А сред магарешките им редици
Се раждат преуспели политици.

И става ясно откъде се взема
Магаре във партийната емблема.

377.

Във дългосрочния ми родов влог
Се олихвяват седем робски века,
Безбройни жертви и един урок –
Доколко може да търпи Човека.

Урока го предлагам като дар
На моите поробени събратя
С идея как да се снабдят със цар,
Но тя до днес остава непризната.

Събратята не търсят робски мир,
Желят Свободата си веднага
Без император, цар или везир,
Готов с тояга да ги подпомага.

Те борят се за идеали чисти,
А аз от завист казвам: “Терористи!”

378.

И все пак, съществуват честни хора,
На думи – хвалени, на дело – бити,
Една самоубийствена опора
Сред траурния блясък на лъжците.

Изтребвани са дълго, планомерно,
С приемственост между различни власти,
Но със усилие неимоверно
Успели са да стигнат и до нас те.

Показват се тук-там поединично –
Останки на изчезваща порода,
С държане искрено и нелогично,

Без страх запътени към резервата,
Където с обич праща ги народа,
Да защитят на Правдата правата.

379.

За възрастта си старецът бе як,
Но си спечели неуморен враг
В лицето на народната държава,
Която много взема, малко дава.

Държавата реши да провери
Дали готов е да плати пари
И след редица ловки подготовки
Обсипа го със серия призовки.

“Явете се...”, “Дължите ни във срок...”
Явяваше се. С бог. Или без бог.
Доказваше, че всичко е платено.
Умря. Нечут. Със име опетнено.

А човекоподобията сламени
Във общината казаха: “Измами ни!”

380.

Дебелата певица се пропива
От мъка, че капризните ѝ зрители
Не искат само музика красива,
А също и красиви изпълнители.

Дебелата певица е нещастна
И не очаква вече, че хирурзите
Със тяхната способност първокласна
Ще разкрасят на тялото ресурсите.

Във “Тоска” тя като вагон се носи
И търси своето предназначение
За страх на кой да е Каварадоси,
С когото влиза в съприкосновение.

Уви! Талантите на много дами
Са свързани с излишни килограми.

381.

Измисленият образ е послушен
И действа винаги по моя воля,
Седи той там – във мислите ми сгушен,
И чака за какво ще го помоля.

Той ми помага в избор на мечтите –
Преследваме ги страстно, ежечасно,
Подкрепяме добрите, мразим злите,
Това обаче правим полугласно.

И нивга никой няма да се сети
Какъв е образът, от мен измислен,
А всъщност всеки втори или трети

Човек подобни образи създава,-
Родът им става все по-многочислен,
Но обществото ни не ги познава.

382.

В Историята входът е безплатен,
Там зъзнат купища прочута тлен,
Посред която историкът щатен
Се труди вдъхновено нощ и ден.

Работи неуморно по поръчка
И по поръчка прави всичко с такт,
Като че с някаква вълшебна пръчка
Пресътворява всеки нужен факт!

Веднъж за него Царят е безличен,
Но втори път той вече е герой,
А трети път е още по-различен,

Поради данни, от лъжи пронизани,
На всеки исторически завой...

И таксата се плаща на излизане.

383.

Заветна дарба! – да прикриваш нещо
Чрез многословие красноречиво,
Вместо да кажеш “за” съм, или “срещу”
Във спор кое е право или криво.

От нея се издържат дипломати,
Лъжци, министри или людоеди
Със писане на паметни трактати
Или със проповеди и беседи.

Носителите ѝ не са виновни:
Каквото и да става по Земята –
Войни и изпитания съдбовни

Минават покрай тях и отминават,
Тълпите мрат и брат убива брата...

Но “въздържалите се” оживяват.

384.

Кого зоват “обикновен човек”?
Къде е той и как се подвизава?
Въпросът уж е лек, но не е лек,
И никой точен отговор не дава.

“Обикновен човек” се среща днес
в предавания, вестници и фрази;
Какъв е той? Със чест или без чест?
Държавата от него как се пази?

А той в действителност е само мит!
“Обикновен човек” не съществува
и въпреки че е признат на вид,
“Обикновен” той само ни се струва.

Защото по законите свещени
Човеците са необикновени.

385.

Забраната на смъртно наказание
Във човеколюбивата държава
Е придружена с бодро излияние:
“На милосърдието – “Вечна слава!”

Трогателно (без всякакво съмнение)
Е съдените да остават живи
И после (за отлично поведение)
Да бъдат пак свободни и щастливи.

Не е така (за жалост) при невинните
И бедните деца със болест тежка,
Присъдата се мери не с годините,

А с нежност и учтиви извинения,
Които свършват със Смъртта човешка
И със парична липса за лечение.

386.

Живее нашата страна, живее,
И диша ведро със могъща гръд,
Бунтовническа кръв бушува в нея
И храни саможертвената плът.

Но тази жива кръв е от убити,
Загинали за любородна цел,
За да се чувстват властниците сити
По вечно стар и вечно нов модел.

На смелите това им е известно
И въпреки това те мрат без страх –
С безчестието да говорят честно
Е техният пресвят безсмъртен грях.

А ситият простак доволен вие:
“Умряха те, за да живеем ние!”

387.

Обвързани сме с гръмогласно минало,
Ехти то във ушите и в душите ни,
А бъдещето мрачно е застинало
Във плен на спомените разнебитени.

Водачите ни са като джуджетата
Ако решим да ги сравним със Дякона
Или със Оногова, тръгнал с четата
Към смърт, от целия народ оплакана.

Те всички са безотговорни хорица,
Издигнали се с помощта на лактите,
Със нас и помежду си вечно борят се,

Историята наша тяхно знаме е
А докато изопачават фактите,
За щит им служи трайното безсрамие.

388.

Навремето Сатанаил решил
Да стегне Службите на Преизподнята,
И нови секретарки назначил
Във Местната, и във Международната.

По този начин в неговия свят
Възниква историческа традиция
Чиновнички, отпуснати по щат,
С началниците да са в коалиция.

Така се раждат не едно и две
Деца без височайше позволение,
Те си измислат нови богове –

Със малко Авел и със много Каин,
Нехают за общественото мнение
И всеки има личен ад. Но таен.

389.

Твърди се, че животът ни е вечен,
Съдбовно слят с живота на предците ни
Във образ, на безсмъртие обречен,
И със души от праведност преситени.

Вървим след красотата на лъжата
Във плен на сладко самозаблуждаване,
Уверени, че даже вдън земята
Нас вярата със вечност награждава ни.

Отдалечаваме се гърбом от смъртта си
Чрез клетви, притчи и иконостаси,
Чиято сила преувеличаваме

С магията на призрачност задгробна
И продължаваме да се надяваме
С молитва, на увереност подобна.

390.

Любимата изстрадала Родина
За мен е източник на достолепие,
Но според доста хора от чужбина
Тя център и доставчик на вертепи е.

Кой срещу Нея с гняв не е злословил? –
Таксидиоти, идиоти, графове...
Кой с обвинения не Я е тровил,
Приписвайки Й ужаси и гафове?

И все страни, чиято еволюция
Към хоризонтите на свободата
Е придружавана от проституция

По всички правила на занаята.
Но срещнат ли ги в нашия живот,
Винят веднага целия народ.

391.

Лекарят-чистач, със власт белязан,
Шества върху родната земя,
Той вестител е на божа казън
В дрехите на Бялата ламя.

С погребални служби се сдружава
И със веселия стар гробар,
Живите към оня свят отправя
С помощта на своя чуден дар.

Тъй той денонощно допринася,
Без в умора да подгъва крак,
Многобройната човешка маса
Да се свие до разумен праг.

Като него няколко такива
Равни са на два атомни взрива.

392.

Паметникът му е ръкотворен
С хонорар, за приказки получен,
И пред камерите изговорен...
Той е Телевизионен учен.

Мъдростите лее на талази
От обятията на екрана,
Вмъква “ние” в подходящи фрази
Като жрец на правда непрестанна.

В приказки животът му минава
Без сам нявга нещо да открие,
Кичи се безкрай със чужда слава
И крещи без мяра “ние, ние”.

Съществува даже указание,
Че така е придобил и звание.

393.

Каква забележителна промяна
Настъпва в хората, дошли на власт! –
Особата им в празнична премяна
Говори вече с господарски глас.

Това е само външен знак обаче,
А има знак и в техните души –
Те свикват с чувството, че са водачи,
Които Бог до трон ще възвиши.

И заживяват като царедворци
Покрай изцапания с кръв престол
И с маската на силни миротворци
Създават от лъжите ореол.

Дордето някой вихър ги очисти
Ведно със депутатските им листи.

394.

Акулата блаженства във безмълвие;
Изяжда плячката без шумни речи,
А после безразличие изпълва я
И не показва кръвожадност вече.

Във никое човешко общезитие
Не може да се види нещо сходно –
Там, както гладния, така и сития,
Надигат глас за благо народно:

Убиват, но го правят не за ядене,
А от любов или пък от ненавист,
За думи дадени или продадени,
А също и от нелечима завист.

Убиват даже и за забавление...

И винаги намират извинение.

395.

Понякога се чудя на актьорите,
Как доброволно си скъсяват дните,
Когато пътешестват из просторите
На чужди тайни, в чужди роли скрити.

Навлизат в образите на свещеници,
На политици и на глухонеми,
На сомнамбули и военнопленници,
А всеки образ иска време... Време!

За тях остават само промеждутъци
От часове за личната неволя
И те във тях като безумци лутат се,
Защото не познават тази роля.

Тогава чудно ли е, че при криза
В устата ѝ актьорът първи влиза?

396.

Безпаметни закони ни сервират
Един след друг в Народното Събрание,
Множат се всекидневно без да спират,
Без смисъл и без всяко колебание.

Скоропостижни, те загиват лесно
със гибел, предварително уречена
От ново попълнение нечестно,
Безмилостно и недоочовечено.

При бързосменящите се закони
Е странно как живее обществото ни –
Един закон ни гази, друг ни гони

Навън от топлата държавна пазва,
Но те са днес безвредни за живота ни,
Защото тук Законът не се спазва.

397.

Да, Картаген не беше победен,
Обаче где е Картаген сега?
Умря с успех, за да не падне в плен,
Малцина знаят “Как?”, “Защо?”, “Кога?”.

Плененият привиква да е жив
Без опит да се прави на герой,
Той може нивга да не е щастлив,
Но знае да издържа глад и бой.

Огромни армии във гроба спят
След битки до последния войник;
Те никога не ще се възродят
Под скиптъра на някой вожд велик,

Но въпреки печалната им слава,
Мечтае всеки да им подражава.

398.

За инвалидите се разговаря,
Като за предстоящи мъртъвци,
Които изнемогват под товара
На многобройни трънени венци.

Те чуват, че самите са излишни
Във този свят, презапасен със смърт,
Но все пак вярват в хората безгрижни
И във дълга им свят и милосърд.

Но никой не приема чужда мъка,
Зает е всеки с личния живот,
Над всички тегне алчност многоръка,

Прикрита зад усмивки лъчезарни,
А инвалидите живеят във хомот.

Дори ги карат да са благодарни.

399.

Разболяваме се все по-лесно,
Много трудно вече оздравяваме,
Старостта ни стана повсеместна,
С нея, щем – не щем, се примиряваме.

В болницата с влак еднопосочен
Ще пристигаме без закъснение,
Даже и нечакан, той е точен,
И с небесно предопределение.

Не помагат никакви диети,
Нито всевъзможно въздържание,
Както и безплатните съвети,

Щедро давани ни от ласкатели.
Достъпат до ада без покани е.

А във рая – само за приятели.

400.

От векове насам пред хиляди мадони
Нешастици отвред очакват чудеса,
Мадони с лик красив и лъскави корони
(От ореол свещен) помагат начаса.

И както във войска, където чрез пагони
Се определя кой по-главен е по чин,
Мадоните подред разделят се на зони
По святост и по мощ пред святия си Син.

Те носят имена на храмове различни
И никога сред тях не се разгаря спор,
При допир и при зов страдания трагични

И всякакви беди премахват с лекота
На своя Син могъщ пред ласкавия взор –
Той, с майчици безброй и ни един баща.

401.

Разлиствайки прастари писмена,
Човек за сетен път се убеждава
Как често всяка кървава война
Се води в името на бойна слава.

Ведно със нея будни са били
И враговете смели на войната
В безплоден опит да се намали
Смъртта от Бомбата и от Стрелата;

Но продължава бързо да расте
На жертвите огромната редица
Под погледа на древното дете,
Убито от безименни войници.

Изтребването им да спре? – Едва ли,
Щом за убийства дават се медали.

402.

“Право да се смятат за красиви
Имат само стихове за чувствата” –
“Ах!” и “Ох!” плюс думички сълзливи
За мнозина част са от Изкуството.

“Мислите в стиха са недостойни,
С тях запълват само дълги статии,
Те не са за сбирки песнопойни,
А предмет на скука и апатия...”

Върху тази “сигурна” основа
Се изграждат безусловни мнения,
Убедителни като отрова
И заразни като свинска тения.

Затова безбройно много книжки
Пълни са с подвързани въздишки.

403.

В съвременното ни Средновековие,
Макар без пламък, съществуват клади
И върху тях с приятни славословия
Изгарят както стари, тъй и млади.

Настъпва жизнено опропастяване,
Разтеглено навред из календара,
Без право на предсрочно опрощаване
За жертвите, превърнати във páра.

Морят културно, честно и възпитано,
Изобщо без за грях да се натяква
Във общество с учтивости преситено,

Решено да постъпва най-внимателно –
Щом някому се вярата разплаква,
Това да става с такт. Доброжелателно.

404.

Днес осем милиона християни
Нехаем пред лицето на тревогата,
Че наш министър иска да ни храни
Със песнопения от синагогата.

Като потомък на апостол Юда,
Той се увлича в сребърни изделия
Със страст, която стига до полуда
И главна цел на всичките му цели е.

По навик ние все сме безучастни
Към управлението на държавата,
Загрижени за работите частни...

Защитата ни низ от празни фрази е
И всъщност никого не защитава тя
Сред хаоса на общо безобразие.

405.

Човекът наш, по примера на мравките,
Не иска много да надскача боя си
И на водачите си по прищявките
Кръжи из всички географски пояси.

По заповед участва във гонения,
Избива лесно със и без насилие,
Гордее се със липсата на мнение
И с послушание във изобилие.

На Злото гледа като задължение,
Защото го прилага по нареждане
И делничните му превъплощения
Са на слепец без изглед за проглеждане.

Но ако все пак някога прогледне,
На всички властващи ще им приседне.

406.

От времето на старите папируси
У нас растат езиковите вируси
Сред думите ни те се размножават,
Проникват в тях и ги унищожават.

Загнезdwат се във куци изречения
И ги довършват вмиг без съжаление,
Като отпред, отзад, отвред ги хапят
И в космоса на кича ги потапят.

“Ами”, и “Просто, и най-вече “Значи”-те
Са част от всички речи на водачите,
От тях те поголовно боледуват
Без всякакъв стремеж да се лекуват.

На гроба им не трябва да се плаче,
Ами да се постави *просто*: “Значи...”

407.

Страданието ражда красота,
Но не и за тогова, който страда,
Защото то, и до, и след Христа
Човека изтерзава без пощада.

За наблюдателите отстрани
Понявга то изглежда любопитно
И ако музата ги осени,
В творба ще го превърнат колоритна.

Прибавят му тук-там по някой знак,
Според изискването на сюжета
И тъй безсмъртието става факт
Чрез бюста, драмата или балета.

А доста страдалият му носител
Добива правото да бъде зрител.

408.

От вноса и износа на култура
Редица хорица забогатяват,
Но само ако могат да прославят
Игрите със “Шегите на Амура”.

И още по-добре ако в игрите
Участват кърви със сълзи обилни,
А сащо и гърмежи водевилни,
Изстрелвани от смели бабаити.

Останалото днес не е на мода –
Продава се на щанд “Обезценени”...
Там Кант и Чехов чакат унизени
Да ги потърсят “хора от народа”.

А хитреците по привичка стара
Създават оратории за царя.

409.

“Довиждане!” – родилен зов на мъките
И на мечтите ми за нова среща!
Как ме разтърсват с трепети разлъките,
Сърцето ми как силно ги усеща!

Понякога обаче във “Довиждане”
Студенината на света е скрита,
“Довиждане” е като “Ненавиждане”,
покрито на учтивостта със щита.

Спокойно е поредното ръкуване,
А погледът умело безразличен –
Доволен от взаимното преструване

И от това, че то е краткотрайно,
Неангажиращо и лаконично,
Като при съвпадение случайно.

410.

Не са еднакви вече вековете,
Каквито бяха през Палеозоя,
Човек смути на Времето покоя
И се възправи срещу боговете.

Годините изгубиха цвета се
На бурния напредък под товара
И без опората на права вяра
Те стават безнадеждно все по-къси.

Светът навлезе в Технозойска ера,
Подритван от забързани машини
И тровен с огнедишащи комини,
Все в името на някаква химера.

За *Homo Sapiens* какво остава? -
Да чака чудо и да се надява.

411.

Медиците познават кой е луд,
Но не и кой измежду тях нормален е...
Нормалността постига се със труд,
А не с научни звания прехвалени.

Тя тъй обикновена е наглед,
А среща се тъй рядко по земята ни! –
Пресмятат Я със интерес отвред,
Но Тя не се поддава на пресмятане.

Чрез Нея може да се чувства горд
И със надежди в своята претенция
Човекът-притежател на паспорт

Сред демокрацията обичайна
(И даже родната интелигенция!),
Но същността Й си остава тайна.

412.

Висш Съд, Прокуратура и Полиция
Поединично и съвкупно взимат
Рушвети по отколешна традиция
И приход за завиждане си имат.

Надеждно е сплотена тази Троица,
Непревзимаема е и могъща,
Но всеки знае – ако беше Двоица,
Тя нямаше да бъде вездесъща.

Един почтен от тримата в системата
Я прави недостъпна за рушвети,
Това е същността на теоремата,
Дори и да е казана в куплети.

Най-важното обаче е да може
В отечеството ни да се приложи.

413.

Преображенията на войната
Отекват във какви ли не творби,
Даряващи с прослава имената
На хора с героически съдби.

Останалите представляват маса,
Смъртта им служи за трагичен фон,
Удобно върху който се пренася
Митът за вечния Троянски кон.

Те спят във тъмнината на безброя
Със злополучността на своя край,
Там никой никого не пита кой е...

Историята шумно ги оплаква,
Но само с нечленоразделен лай.

И тях безсмъртие не ги очаква.

414.

С вродената боязън от смъртта
Общуваме чрез болка всекичасна,
Навсякъде ни придружава тя,
На Волята напълно неподвластна.

Представа нямал е за нас светът
И след като умрем не ще я има,
Той все тъй ще върви по своя път
Към неизвестността неумолима.

Безсмъртието е залог жесток,
То плаши милиони неродени,
Които чакат от добрия Бог

За тях пространства нови да разкрие,
А всички, преди тях удостоени,
Да си отидат.

Между тях и ние.

415.

Във дългата поредица на нулите,
Там гдето малките неща са скрити,
Започва космосът на молекулите –
Богат, макар невидим за очите.

Със тях се занимават странни люде,
Усещат ги по също странен начин,
Мълвят невнятни думи, като луди,
И външният им образ е невзрачен.

Сами се жертват, а за нас създават
Материи различни и прекрасни,
Малцина приносите им признават,

Но те живеят волно, като птиците,
Царуват над отровите опасни
И в своя свят щастливи са. Химиците!

416.

Дори и за врага Тя бе велика,
Но после своите я унизиха
В съюз със Клеветата многолика...
Величието те не ѝ простиha.

Заровиха го безутешно в гроба
На всички смели българи, убити
От вътрешна и външна черна злоба
През време на мира и на войните.

Но то възкръсва в герба със лъва ни
И с него непременно ще преbъде!
Родината ни кръст не ще преbъне

Под натиска на алчни чуждоземци,
Защото тя един ден ще пропъди
Водачите евреи-турци-немци.

417.

На всичките съдилища напук,
Спокоен е сегашният човек –
Затвор разбива той не с чук,
А с чек.

Във Правдата не е предубеден,
Присмива ѝ се и на сън дори
В случай, че е запасен
С пари.

С това е горд без нито капка свян,
За другите неща е сляп и глух,
Към златото е прикован
По дух.

А него също майка е люляла
И песни за Доброто му е пяла.

418.

Седя пред купища книжа и вестници,
Преглеждам цветни снимки и заглавия
И виждам колко безнадеждно честни са
Творците сред всеобщото безправие.

Продават честността си на безценица
На разни дебелаци политически,
А убежденията им променят се
По заповед със скорости космически.

Какво печелят? – Кръглите годишнини
Им носят ръкопляскане с овации
И телеграми със слова възвишени,
Как много ги обича цала нация.

Продадената чест, за съжаление,
Не им се връща, даже с намаление.

419.

Носят се от памти века слухове
За русалки, призраци и духове,
Чрез които висши сили нас
Вечно ни държат под своя власт.

Могат да минават през предметите,
Не ги хващат видеокасетите
И показват страшната си мощ
Всеки час, но главно в полунощ.

Посветени им са куп творения
От Бездарието чак до Гения –
Трудно ни е да ги разберем,
Но приемаме ги, щем – не щем.

Фактът, че са твърде *нереални*
Им помага да са *идеални*.

420.

Клишета странни бродят сред годините:
Едно е “Колелото на Съдбата”,
Което ни търкаля из пустините,
А другото – “Краката на Лъжата”.

Внушават ни безспир, че били къси те,
Но трудно е за вярване, защото
От бързане дори и да се скъсате,
Лъжата е по-бърза от живота.

По-правилно е да направим смяната:
Лъжата да качим на колелото,
А пък Съдбата стара, нека стане тя
Туристка ниска и с перде в окото.

И всеки търпеливо ще я чака,
Щом знае, че е вече късокрака.

421.

Жестокостта привлича подсъзнателно
От памти век двуногите човешки,
А те признателно и заклинателно
Я вплитат в басни, приказки и смешки.

Снежанка става жертва на царицата,
А други влизат на вълка в корема,
Нагледно да покажат как матрицата
Работи по зададената тема.

Така пътува детската фантазия
През формите на ранната жестокост,
Светът за поколенията пази я
Чрез повторение на този фокус.

Безспорно е, че тя е интересна
И повсеместно се прилага лесно.

422.

Природата е майка благородна,
За нея тварите са равнозначни,
Цени еднакво трънката безплодна,
Човеците и жабите невзрачни.

А ние си внушаваме, че тя е
Единствено и само наша вечно,
Готова повсеместно да признае
Човешкото господство безконечно.

Обаче веждите си щом навъси
В ответ на причинените ѝ рани,
Избухват страховити земетръси,
Тайфуни, урагани и вулкани.

И гордият всесилен властелин
Превръща се в разкаян блуден син.

423.

Ecce Homo kennt keine Liebe.

—*F. Nietzsche*

Понявга на Земята идва мъж,
Животът за когото няма смисъл,
Той смята себе си за всемогъщ,
И че за подвиг Бог го е орисал.

Да погребете народа е готов
Без съжаление и без тревога,
Но казва, че го прави със любов
И предопределение от Бога.

Той води озверелите тълпи
През кърви накъдето си поиска,
Там гдето Злото никога не спи

С лика на вечно търсения враг...
А щом умре в прегръдките на риска,
Друг, също като него, идва пак.

424.

Орфей е бил неповторим талант,
Постигнал в древността успех върховен,
Като щастлив и тачен музикант...
Но той не знаел нищо за Бетховен.

Един до друг са много светове,
Свещенодействащи пред Бога-Време
Чрез хилядите хора-върхове,
Възпети в песни, оди и поеми.

На Времето безмилостният знак
Ги е белязал със еднопосочност –
За древните Толстой и Джойс са мрак,

А Данте и Есхил за нас са фар
Със светлини, обвзети от безсрочност,
И вечно млади във света прастар.

425.

Възнегодувам с всичките си фибри,
Когато чуя разни “хуманисти”
Със гласове от всякакви калибри
Да се сравняват с ангели пречисти.

Излъчват самохвалство повсеместно
Чрез скромност, непринудена и ловка,
Във нея те се преобличат лесно
И я използват като маскировка.

Намесват се на бедните в бедите,
За да им кажат колко ги обичат,
На тях оставят дрипите с трохите,

На себе си – богатства прекомерни,
С които своите пороци кичат
И ги прославят с думи лицемерни.

426.

Не е ли златото велик посредник
Между религии разнопосочни?
Не е ли бъдещ престолонаследник
На божества, създадени предсрочно?

То получава, като Бог, молбите
И даже може да ги изпълнява,
Решава на човеците съдбите
И вкупом греховете опрощава.

Едва ли нещо повече е нужно
За всеки доброкачествен Всевишен,
А разномерците ще вярват дружно

На новия си Бог във добротата,
Той няма в никой дом да е излишен,
А и държавата ще е богата.

427.

Страданията в този хубав свят
Са повече от броя на децата,
Макар че въщност те не се броят,
Когато се доставят от Съдбата.

Децата идват без предпазен щит,
Напълно неподготвени да страдат,
Докато схванат в някой ден честит
Какво им готви на Земята Адът.

Умират лесно даже без война,
На ближния пред погледа учуден
Сред помощи от цялата страна,

Събрани със достойно милосърдие
Във отговор на призив непринуден
И сърцераздирателно усърдие.

428.

Докога ще бъде оправдана
Смъртната тревога на невинните?
Идва ли желаната промяна,
Или е погребана с годините?

Във Греха навярно има сила,
Иначе как властва над Вселената?!-
Църквата му се е подчинила
И безсрочно му е подчинена тя.

Грях. Невинност. Господар – прислужник.
Във човешкото стълпотворение
Всеки е на другия съдружник,
Според своето предназначение...

Първият до днес е всепобеден;
Вторият – във бедност все по-беден.

429.

Защо руснаците из нашите земи
Се биха и умираха безсмъртни?
Дали решаваха това сами?
И как в душите им да се надзърне?

От изблици на братската любов,
Или от алчност бяха запленени?
А може би заради Кръст Христов
Те сътвориха подвизи нетленни?

Въпросите остават без ответ.
Кръвта свещена вече е пролята...
Където се ширеше турски гнет,
Разцъфна цветето на Свободата.

Тя даде власт на умните мислители
Да хулят своите освободители.

430.

Безначалност – неугледно слово
За описване на Вечността,
То е нито старо, нито ново,
Щом без Време нявга бил Света.

Времето било е присадено
Върху някакъв космичен клон
И на малки части разграфено,
За да следва Общия закон.

Оттогава е неудържимо,
Никога не дава заден ход!
Неизбежно и необратимо
Състарява всеки млад живот.

Но във него има нещо крупно –
То е абсолютно неподкупно.

431.

Здравето поскъпва непрестанно,
Няма да го купиш, щом си беден,
Бедният ще трябва рано-рано
Да поеме своя път последен.

Болестите са съвсем безплатни
И за всеки гражданин достъпни
В този свят на болки необятни,
От които даже Адът тръпне.

Да си сигурен, че оздравяваш
Само ако си платиш богато,
(Иначе към гроба се отправяш)

е трагедията на века ни.
Бедствието е общопризнато.
Точно затова в забрава тъне.

432.

Морето, планините и небето,
Освен във стиховете за украса,
Са всичко трайно, заради което
Предците ни със нас в една страна са.

Те очертават свидните предели
В неравностите странни на душата
Сред спомени, от древността изгрели,
И блянове за бъдност непозната.

Беласица, и Шипка, и Върбица,
Преслав, и Шейново, и Вола,
И много други в дългата редица

Все тъй стоят – безмълвни обвинители
Срещу бездарността и произвола,
Опозорили святите обители.

433.

“Впрочем, ако трябва да сме честни...”

“В интерес на Истината свята...”

Тези изрази са всеизвестни

Въведения към тъпотата –

Сладкодумни глупости, удобни

За ораторите доморасли,

Те за тях са камъните пробни

В пътя към обществените ясли.

Честността е нежелана мярка,

От която трябва да се бяга,

С нея сякаш че жерава жарка

В пазвата негодникът си слага.

Във живота на подлец елитен

Тя е само фактор паразитен.

434.

Робството ни е международно –
Немец имаме за премиер,
Който назначи богоугодно
Чужденци от всякакъв размер.

Има и евреи, и араби,
Турци – със чалми и без чалми...
Българинът е със лакти слаби,
Той към други сфери се стреми.

Всеки го командва както иска
Във предначертания му път,
Боядисват го след всяка чистка

Във удобен за сезона цвят,
За да може кротко в своя кът
Да предъвква робския комат.

435.

Земята ни отскоро е “глобална”,
Готова хората да призове
Във историческата си пералня
За чистене на стари грехове.

По-мощни се оказаха парите
От Александър и Наполеон,
Със тях възможно е да покорите
Правителства, държави и закон.

Изчезват вече малките народи
Под покровителственото крило
На капитала, който днес ги води

Към собственото им обезличаване,
За да забравят нрав и потекло
Във чест на общото побратимяване.

436.

Приятелството – висшата човечност,
Как трудно е да съществува днес!
Нерядко го сравняваме със вечност,
По-силна от роднинства, сан и чест.

Записано е в Алената книга,
Като стремително изчезващ вид,
А някаква Международна Лига
Наскоро ще го обяви за мит.

Добре все пак, че има и романи
С измислени, но ярки образци,
А също роли, нещо изиграни,

Които го запазват в паметта ни
(Сред този свят на алчни хитреци)
Завинаги, каквото и да стане.

437.

Питал съм се не веднъж и дважд
Как във времената на компютрите
Умножават се на воля мутрите
В родния пейзаж.

Как престъпността у нас расте,
Ставайки все по-организирана,
А властта, изцяло корумпирана,
Басни ни чете.

Явно е, виновни сме сами –
Вярваме на куп родоотстъпници
И на внесени отвън престъпници
С бомби и ками.

Препродадени и презаложени,
Към ярема сме предразположени.

438.

Какъв могъщ вълшебник е снегът!
Невинността възвръща на Земята
Чрез разкрасяване на грозотата,
Започне ли да пада всеки път.

Снегът е като хитър политик,
Когато лъже ведро от екрана
И пълен със суетност непрестанна
Ни уверява колко е велик.

Но идва онзи чакан миг все пак,
Ведно със полъх на южняка топъл,
Разтапя се маскиращият сняг

И истината, като нежен вопъл,
Началото на пролет възвестява...
Във политиката това не става.

439.

Той люби аромата на числата
Със честен и нечестен произход –
Лихварят знае как по миризмата
Успешно да ги смята цял живот.

Ухаят му на хубави проценти
Цените върху всеки скъп предмет,
С които притеснените клиенти
Изнудва в своя мрачен кабинет.

О, той ги изчислява със носа си,
Подушва злато, бисери, опал,
Чрез пътища магически и къси,
Каквито никой друг не би разбрал.

Особено, когато не на думи
За него означават кръгли суми.

440.

Сред времената ни глаголни има
Прелюбопитни нововъведения –
Поправка важна и необходима
В реда на граматичните спрежения.

Със *бъдеще-несвършеното* време
Се занимават всички прорицатели,
раздали обещания големи
На избиратели и на читатели.

Естествено, след време всеки схваща,
Че чудесата *бъдни* са *несвършени*,
И че за всичко трябва да се плаща
С надежди сладки, до една прекършени.

Мошениците стават все по-смели,
Че и с граматиката се печели!

441.

Покрита с бойна слава е Родината,
Покрита цяла е – открай докрай,
От свои и от чужди е проклината,
Но въпреки това е земен рай.

Тя предизвиква страх у враговете ни,
О, този страх е ярък и свещен,
От спомени за битките изплетен е
Със меча ни във кърви закален.

Чрез този спомен сме до днес запазени
На чуждите войски от алчността.
Макар от тях отдавна да сме мразени,

Възспират ги дедите им, познали
На българските войни храбростта.
Възспират ги сега. Но докога ли?

442.

Стоях сред чакащи за хляб
Пред неизвестен магазин във неизвестен
град,
До мен човеци-призраци протягаха ръце
Към хляба, който недостигаше.
Цената беше – смърт по жребий,
Но никой не желаше да бяга...
Те чакаха заради гладните деца
И падаха един след друг,
Убити от несбъдната надежда.
И чакаха. И продължаваха да чакат...
Аз също чаках блед и вцепенен,
Въвлечен във всеобщото нещастие.

Разбирах, че това е страшен сън,
Но не реших да се събудя.

443.

Ти, Пепеляшке, като нежна ласка си
За всяко творческо въображение!
От теб се раждат многодетни разкази
За не едно достойно поколение.

Разтягат теб навред из сериалите,
Запълват с образа ти епизодите
На малкия екран и в кинозалите...
Към касови успехи водят те!

Но рядко някои от режисьорите
Готови са за искрено признание,
Че онова, което ни говорят те
Е твоето животоописание.

Те всъщност нищо ново не показват,
А само теб крадат и преразказват.

444.

Без жертвеност какво е обичта? -
Слова, слова, в редици подредени
Ведно със звуците на песента,
Които карат някай глас да стене.

А жертвената е без пряка реч,
Безмълвието ѝ е част от нея
И няма бомба, сабя или меч
Над страшната ѝ мощ да надделее.

Прескача векове и планини,
Бленувайки сред нас да заживее,
Но в географските ни ширини
За нея май е трудно да вирее.

Действителна една е на стоте.
Останалите всички са менте.

445.

Оптимизмът стана ли професия?
Като се огледам, виждам, стана,
Истината бързеят отнесе я
И остана розовата пяна.

Спорят си един със друг водачите
Кой по-светла бъдност обещава,-
Във лъжата се кълнат обаче те
И лъжата силата им дава.

В бедност тъне цялата ни нация,
А водачите са оптимисти –
Благоденствие и демокрация

Рекламират с устрем вдъхновен
И с измами лицемерно чисти...

Но ще дойде нявга Видовден!

446.

Разчувствената дама се опива
От тъжната съдба на Жулиета
И нейната душа всемилостива
От благородна горест е обвзета.

Ромео бърза, но не ще пристигне,
И авторът го знае поначало;
Тогава, без окото му да мигне,
Развързката превръща във опяло.

Сълзи пролива дамата обилни,
Измислицата трогва я дълбоко,
Несдържани са чувствата й силни

И затова тя време не намира
За помощ на детето светлооко,
Кое то у съседите умира.

447.

Планетата ни – люлка на титани,
Обхваната е от нестихващ мор,
А добродетелите първозданни
Са слаби пред всеобщия позор.

Изчезва всеки верен показател,
Кое добро е и кое е зло,
Приятел кой е, кой е неприятел,
Кое било е, или не било.

И в тази гръмогласна бъркотия,
Превърната от Подлостта в закон,
Човекът чака новия Месия

Да дойде нейде там от небесата,
Но, както винаги, на огнен кон
Вместо Христос пристига Сатаната.

448.

Не знаели, че те ще станат древни,
Работели като добри ваятели
С усилия банално всекидневни
И малкото си оболи пресмятали.

От лепнещия прах на вековете
По техните творби пълзяла патина,
Събаряли ги с пристъп враговете
При опити да завладеят Атина.

Но ето, неотдавна ги изравят,
Изправят ги върху пиедесталите
И обявяват, че се разпродават.

Започва търг. Безумно скъп. Истерика.
И след престрелка между капиталите
Творбите тръгват за музей в Америка.

449.

Заветна завист буди Аспарух!
Тъй величав е подвигът на Хана!
Той стожер е на българския дух
Със слава от дедите завещана!

Съдбата влезе в Ханския живот
С любов, която нивга не изстина,
Помогна тя на Ханския народ
Да завоюва Новата родина.

Той укор е за днешните царе
Със примера велик и непосилен,
От тях не всеки ще го разбере,

Но Ханът им смути навек покоя
В ленивия им лукс автомобилен –
Той със обнажен меч загина в боя!

450.

Учудвам се на странната загадка,
До нас незнайно откъде дошла:
Защо Смъртта геройска, славна, сладка,
Над младостта размахва все крила?

Загиват с песен на уста младежи
Във името на светъл идеал,
Умират силни, буйни, ведри, свежи,
Без никой истински да е живял.

А старците, задъхани и болни,
Треперят за остатъка живот,
(Макар да са от него недоволни!),

Но са готови младия герой
Да подпомагат с ум (но не с имот!),
Особено ако е мъртав той.

451.

Подкупната природа на света
Издига хитреци по върховете,
Един на друг продават си властта
И тъй ще е дордето слънце свети.

Народовластието е капан,
Създаден от най-алчните тирани,
От прелестни лъжи е изтъкан,
Глупакът-мнозинство за да се хване.

Капанът действа с безотказна мощ
И жертвата сама към него тича,
А още във следизборната нощ

Тя почва новите лъжи да чува
И в доживотна вярност да се врича,
Защото глупостта не се лекува.

452.

Нова мъдрост в мъдростта роди се
“Истината е полифонична!” –
Кой в какво заслушва се зависи
От държавата ни еднолична.

Истината, щом се раздробява,
Ще добие качества полезни,
По-редовно ще се появява
И след време няма да изчезне.

Хората чрез нея в свят честит са,
Вярно, ще я имат не нацяло,
Но за всеки по една частица

Властите с купон ще разпределят,
Равно – и за живо и умряло,
Сред покорната човешка челяд.

453.

В отвореното днешно общество
Тъй много се купува със пари,
Но, все пак, ще научим ли какво
С пари не може да се осребри?

Известност, знатност, клетвени слова
Почтеност, ласки и хвалебствен шум
Са част от многобройните права,
Добивани с пари, а не със ум.

С пари обаче, жалко, няма кой
Да може да осигури талант,
Не се присажда със банкноти той

И няма как от нейде да се вземе,
Или да се получи “Post restante”.

Но пък възможно е да се наеме...

454.

От пристъп на редици гъсти
Поезията се задръсти
И ненавижда вече тя
Червените поетчета.

Но те са доста упорити
И стискат касата с парите;
С това във съответствие
Разменят си хвалебствия.

Един друг се поддържат силно,
А после в хор любвеобилно
На всяко управление
Изказват възхищение.

Поезията е сърдита,
Но нея никой не я пита.

455.

Ботев, Вазов – образи огромни,
Сочат към безсмъртието брод,
Вечно този свят за да запомни
Правдата на нашия народ.

Но различно тачи ги народа
За изминатия жизнен път...
Ако Вазов станеше войвода
И загинеше на някой рът,

Как с “Под игото” и “Епопея”
Щеше да спечели светла слава?
Отговор да дам не ще успея

И съм от съмнения обвзет:
Ботев мре, а Вазов го възпява...
Кой е по-народният поет?

456.

Ликуват тайно всички мракобеси,
Героите че в гробовете спят,
Властта повторно няма да ги беси
И тъй разноските ще се спестят.

Без тях държавата се управлява
Със непринуденост и лекота,
Безплатна мостра от посмъртна слава
Представя спомена им пред света.

Умрелите герои са удобни
И заради неказани слова,
Които живи люде преподобни

Ще им приписват често по желание...
Как ободряващо звучи това
За мракобесническото съзнание!

457.

Мъдрият човек е толерантен
Към безумията на Страстта,
Към Простака, зъл и арогантен,
Модата, Порока, Глупостта.

Със преурежен взор ги съзерцава
Как прескачат земните си дни,
Не осъжда тяхната поява,
Нито странните им суетни.

Той чертае нови кръгозори,
Впримчени в примамлив идеал,
За които пише и говори,

Но ще трябва тук да спре, уви,
Без в живота да ги е видял.

Само луд ще ги осъществи.

458.

Великите антични предводители
Говорели пред масите сами,
Сегашните си имат “говорители”
С глас, който вместо техния гърми;

А също съчинители на речите
Си назначават в своя кабинет,
По този начин време имат вече те
Да движат всичко по масло и мед.

Това е плагиатство. Но за другите!
Водачите със безразсъдна власт
Се самонаграждават за заслугите

Към страдащия непознат народ,
Когото любят силно всеки час,
А той пък оголява цял живот.

459.

Обичам онзи пещерен човек,
Потънал надълбоко в календара
Под покрива на Каменния век,
Когато като звяр живял без вяра.

Той много често страдал е от глад,
Но бил далеч от всякакви неврози,
Умирал е от старост твърде млад
Без лекарски премъдри диагнози.

Не е познавал робския хомот
И чудото на изборните урни,
А те ведно със цар и ешафод

Са спели в бъднините му потайни,
Където зад събитията бурни
Го чакали потомците незнайни.

460.

Ако наивните са многочислени,
Това на тайна сила ли дължим,
Или на планове дълбокомислени,
Създадени от ум неумолим?

Или възникнали са във природата,
На дяволите като божи дар,
И те дружината им ръководят я
С умение на хитър господар?

Наивните сега крепят страната ни
Със доверчивия си кротък нрав
И откъдето и да са изпратени,

Играят ролята на як цимент,
А върху него, като крепост здрав,
Седи рогат свободен парламент.

461.

Речникът ни пълен с родни думи е –
Звучни, хубави за изговаряне,
Но учители по скудоумие
Ги заместват със чуждици шарени.

Топло им пригласят политиците,
За да ни се сторят много учени,
В речите им се тълпят чуждиците,
Сплескани, като на шиш набучени.

“Индентифицират” се със гении,
Горди са със “потенционала” ни
И “фафоризират” с настървение

В “медииите” своя “екшън сериен”
Чрез “консолидации” прехвалени
С “лайтмотива” си “I am Bulgarian!”

462.

Бог някога е възкресил сина си,
За да повярваме навек в мощта му
И оттогава верните монаси
Прославят го сред мало и голямо.

Паисий Го надмина в чудесата,
Защото той възвърна към живота
Народ цял в името на Свободата,
Народа-роб, разпънат на Голгота.

А беше сам, като искра сред мрака,
В съседство с нищета и простотия
И знаеше, че няма да дочака

Плода на своята велика книга –
Отвикване от черната робия...
До някои той още не достига.

463.

Обикновено ги рисуват в черно,
Като жреци на Злото и Порока,
Обвзети от желание безмерно
Властта си да използват като стока.

Настъпи ли обаче време трудно,
Надвисне ли опасност над страната,
Прераждане понявга става чудно
При хора със продажност всепризната.

Те с хитрост, твърдост и способност веща
Към лицемерие и тайни козни
Навлизат смело в битката гореща

В защита на народа изтерзан
Без страх, че ще използват средства
 грозни...
Тъй както е постъпвал Талейран.

464.

Глупакът грее в своята вселена,
Където мъдростта е забранена,
Опива се от орис най-щастлива
И глупостта си с радост доразвива.

Той си живее в рая без закони
И даже Бог не смее да го гони –
Дървото на Доброто и на Злото
Използвал е за сянка над бюрото.

Във политиката се впуска смело,
На партията си стои начело
И затова със врели-некипели
Той всички честни избори печели.

А също и природата обиква:
На всяка тиква свиква да откликва.

465.

Подрежда се керванът на науките
Във групи от приятелски сдружения
По степента висока на сполуките
И неопровержими постижения.

Естествено е в тази систематика
Да вземе първенството във редицата
Най-точната от всички – математика,
На висшите познания царицата.

От най-дълбока древност е започната
С ума и със труда на най-големите,
Във логиката си е вечно точна тя
С мощта на лемите и теоремите.

Но все пак спъва се на две места:
При *нулата* и при *безкрайността*.

466.

Играеше трагични главни роли
По всички наши театрални сцени
На хора във беди и във неволи –
Запомнени, но недооценени.

От сцената живота си изплака
Над съчинената от други орис,
На щастieto си изпусна влака,
Но не изпита завист или корист.

Не беше от съдбата недоволна
И бодър дух поддържаше до края,
Когато беше вече тежко болна

И старостта безшумно я срази.
Доплака ѝ се в бедната ѝ стая,
Но нямаше за себе си сълзи.

467.

Той страдаше безумно и красиво,
От думите извличаше сребро,
За да започне с него да обвива
Плода на вдъхновеното перо.

Камбани проехтяват от стиха му
И гарван грачи със човешки глас,
А с трепетите чудни на духа му
И ангелите чезнат във захлас.

Безсмъртна е и яростната злоба,
Която го преследва нощ и ден,
Покой не му оставя даже в гроба,

А той дори от там навек ще свети
Със своя дар, от Бога отреден,
И мерен с бройката на враговете.

468.

Покварата – и малка, и голяма,
Възможно ли е да се промени
И както в някоя лирична драма
Да тръгне към почтени бъднини?

Словата ни “почтеност” и “поквара”
За жалост са все още без паспорт
И ние ги приемаме на вяра
Под форма на езиков натюрморт.

Лъжци, предрешени като пророци,
Превърнаха покварата във бог
И преподават нейните уроци

Дори и във Народното събрание,
Единогласно, винаги “*en bloc*”,
За да приспиват нашето съзнание.

469.

Скръбно е когато две души
Се обичат във различно време,
Любовта им ще ги задуши
Поотделно в своите яреми.

Страдат по свой собствен календар,
Носят чувствата си едностайно
И мъчителния си товар
Те разменят помежду си тайно.

Няма кой във този бързащ свят
Влюбените бегълци да срещне,
Щом в разделни пътища вървят

Към безименните далнини
Със души самотно безутешни
И редица от безцветни дни.

470.

Защо светът ни се шекспиризира?
Нима причината е във кръвта,
Която като на вълни извира
Сред пристъпите буйни на страстта?

Пиесите Му пълни са с убити,
Но не това ще Го обезсмърти
И ще Го възвиси чак до звездите
При неосъществимите мечти.

Възторгът ни е свързан с мъдростта Му,
Втъкана в гениалните творби,
Искряща сред героите не само,

Но даже и сред шутовските роли –
Чрез тях човеците Той сподоби
С познание, кралете че са голи.

471.

Чешми крайпътни са крайпътни знаци
Във помощ на душевността човешка,
Добро и Зло – съдбовните близнаци,
Да можем да познаваме без грешка.

Отдавна ги безкористно поставят
Като притурка нежна към пейзажа
И жаждата на всички утоляват,
Включително на враговете даже.

Водите им прозрачно бързотечни
Бълбукат сладко в старите чучури,
Нашепват ни за истините вечни,

За добродетелите най-красиви –
Устойчиви на огън и на бури,
Но, за беда, съвсем неприлепчиви.

472.

Самотата често е проклината
С ярост, със ненавист и ридания,
Нея даже я сравняват с тинята
И със “Има нещо гнило в Дания”.

Вярно е, че щом е принудителна,
Бедствия създава самотата ни,
Тъй като и мислите спасителни
Са по дяволите всички пратени.

Срещат се обаче нявга случаи
И макар че те не са за вярване,
Самотата като вярно куче е

И със усета си без съмнение
Води до духовно разтоварване
И дори до самоизбавление.

473.

Съвършенството е отегчително,
Затова от хората се крие,
А те мислат, че е възхитително –
Всеки иска да го придобие.

Малкото, които са се вдигнали
До селенията му опасни,
Земно щастие не са постигнали,
Само привидения прекрасни.

От приписваното му величие
Ни остава тръпката в копнежа,
Като първо свиждане с момиче е,-

Пълно със мечтание несбъднато,
А във здравата му тъжна мрежа
Се таи, загатнато, Отвъдното.

474.

Ако от любовните романи
Се произведе ракетна тяга,
Повсеместна радост ще настане,
Че Страстта във работа се впряга.

Чрез похвати смели и умели
Тежките изписани купчини
Ще спестят петролните барели,
Нужни за фабричните машини.

Нежни думи, страстни и могъщи,
Ще летят свободно из небето,
После пак ще се завръщат къщи

С образ на сънувани вълшебници,
Щедро насърчаващи сърцето
Без хартиените им посредници.

475.

Благотворителните учреждения-
Не са ли те изтънчена измама,
Подобно на набожни песнопения
На някоя приятна знатна дама?

Тълпите непрестанни на бедняците
В ръката със съдинките ръждиви
Очакват даром супа от черпаците,
За да просъществуват полуживи.

И после вестникарските заглавия
Широко хвалят гордата постъпка,
Дори и попът от амвона слави я,

Задгробни придобивки обещава,
А хората в парцали и във кърпки
Оставят бедността да продължава.

476.

Богат престъпник рядко бива съден,
Съдиите го пазят като син,
Чрез църквата дори в света отвъден
Той може да си купи сан и чин.

Животът тъй върви от памтивека
Без оглед на обществения строй –
Ако богат не е човека, нека
Да мре или от глад, или от бой.

Държат и трите власти богаташи,
За тях те всички слети са в една,
Законът няма как да ги уплаши
През време и на мир, и на война.

Тях може да ги съди съвестта им,
Но тя ще се събуди ли, не знаем.

477.

Какво в света е толкова противно,
Че има бягство от реалността? –
Човечеството уж е прогресивно,
А търси на лъжите помощта.

Намира ги във склада на мечтите,
Навити в лентата на някой филм,
В мъглите, облаците и звездите,
Или при философ невъзмутим.

От тях събира мимолетна вяра,
Че всичко може пак да е наред
И след последвалата надпревара

То съкрушено всеки път замира
С напразната надежда Архимед
Чрез лоста си света да ремонтира.

478.

Сред милиарди хора в този свят
Бог почва да изпитва затруднение
При опит да разпръсква благодат
Върху нарастващото население.

Като владетел благ и всемогъщ,
Решил е да си назначи посредници
Със образ на жена или на мъж –
Те са богоизбрани изповедници.

Лечителят и Попът са в екип,
Помазани за божии служители,
По божи образ и по божи тип
Към Оня свят са ни пътеводители.

А Бог, освободен от труд чрез тях,
Със Сатаната ще играе шах.

479.

Поетите намират вдъхновение
Във всички претворби на красотата
И пишат своите стихотворения
По-рядко със, по-често без заплата.

А нашите велики откриватели?
Без муза ли летят към върховете?
В лабораторията самотата ли
Като фенер единствено им свети?

Обграждат се със тайнствени знамения,
С неща, невидими за всички други,
Отхвърлят злите насмешливи мнения

И свикват примирено с мисълта,
Че често гениалните заслуги
Им се признават само след смъртта.

480.

Къде ли не навлязоха панелите –
В предметния, в духовния живот;
Чрез тях сме щели да постигнем целите
На бъдния всестранин наш възход.

Това личи най-вече в политиката,
Където с фрази от еднакъв вид
Изпълнен на дейците ѝ езикът е
Във пъстрия парламентарен бит.

Дори и във отбора на тираните
Се шири вездесъщият шаблон
И вие удивени ще останете

Как често Хитлер, Горбачов и Буш
Започват все със “мир” и със “закон”,
А свършват със солдатския ботуш.

481.

Във царството на безтегловността
Присъстват ред загадъчни неща:
Другарство, Щастие, Талант и Слава,
Които кой не ще да притежава?

Те нямат форма, мирис и тегло,
Състав и родословно потекло,
Но на Човека всичките стремежи
Съдбата благосклонно с тях бележи.

Обслужват безтегловността във мир,
Беседват с привидения безспир,
Към бъдещето бързат неуморно,
Защото то е винаги просторно.

Но, за беда, а и за срам голям,
Пороците ни зли са също там.

482.

Не се пробуждай, драги Кубертен,
Защото бързо ще умреш отново,
Щом видиш колко зле изопачен
И текстът на заветното ти слово.

Превърнаха мечтите ти в обект
На мултимилиардни далавери
За да получат печеливш ефект
Във най-високите стопански сфери.

Напразно нявга ти бе много горд
Със Възродената Олимпиада,
Отдавна олимпийският ни спорт

Се разпродава в брой и на кредит,
С пари купуват първата награда,
А идеалите са пред фалит.

483.

Човекът-инструмент живее лесно,
Не го измъчват умствени несгоди,
Съмнението му е неизвестно
И срам не ще го никога споходи.

Той няма своя цел, а своя роля,
От друг написана, от друг платена,
Осъществява я по чужда воля
Върху посочена му чужда сцена.

Обслужва жълти, алени и сини,
Според това кой повече му дава;
Кои пристъпни са, кои невинни,

Не се тревожи, нито протестира,
Но хвърля в ужас цялата държава
Със неодушевената си слава.

484.

Страстта ми ме изгаря без пощада,
Обхванала като гореща гривна
Сърцето ми, където раят с ада
Съжителстват във връзка неразривна.

Тя разорява и опожарява,
Без някой да опитва да я спира
И в пълно отчаяние оставя
Човека, коленичил пред Кумира.

Опитвам се да я смиря с молитва,
Макар да зная, че е безполезна:
Страстта смирението ми отритва

И удължава моето терзание,
Дордето окончателно изчезна
В пригръдките на пълно безсъзнание.

485.

Познавах го, когато беше млад
Надежден образован хубавец,
Но поривът към власт на този свят
Набързо го превърна във подлец.

Как лесно се изпълни с празен шум
На младата душа обителта!-
А силата на светлия му ум
Сред безчовечна пустош заехтя.

Подлецът е един и същ навред
По същността си, но по външен вид
Той може да е ласкав и напет

И да примамва в страшния капан,
С любезности и блага реч прикрит,
Наивника, от вяра обладан.

486.

Животът ми е все по-всекидневен,
А изгревите ми са като залези
Под небосклона на оазис древен,
Където хиляди слънца заспали са.

И моето, изглежда, умори се,
Тежи му на небето обиколката,
Когато бавно старост го разтриса
На горестните спомени със болката.

Голямата тъма се приближава,
Обвила в тайна всяко обяснение
На своята единствена поява,

Когато светлината ще изчезне
Със слънчевото пълно затъмнение
На Времето във ледените бездни.

487.

Познавах се с едно човече ведро,
Коего все глаголеше на едро
И всички уверяваше безспир,
Че той радетел е за траен мир.

Че той за него вечно ще се бори,
Ще спори, ще мърмори и говори
С красиви като бисери слова
В защита на човешките права.

А междувременно със пет развода
И с тъмни сделки в ущърб на народа
Показа как във личния живот
Е не борец за мир, а долен скот.

Уви, подобните на туй човече
Съвсем не са голяма рядкост вече.

488.

На ангелите кой ли им заплаща
Хвърченето насам-натам във рая?
Кък свързват на свещеността под плаща
Безсмъртието си от двата края?

Навярно има някаква валута,
За нас все още тъмна и потайна,
Но сред светците може би прочута
И те я любят с обич всеотдайна.

Каква е тя на цвят? Зелена, жълта?
В банкноти само, или и в монети?
И има ли инфлация, да гълта
Спестеното от ангелите клетки?

Кое е вярно и кое е блъф,
Ще види онзи, който стигне пръв.

489.

С лъжа, че уж е жертва на заблуди,
Престъпникът делата си проклина,
Посипва се със пепел и се чуди
Как без вина отива си мърщина.

Тъй политиците ни лицемерни,
Понявга, бидейки от власт свалени,
Се правят на светии правоверни,
Подведени от своите подчинени.

С охота казват, че били съгласни
Да ги изкарат даже малоумни,
Но не и изнудвачи първокласни,
Прикрити зад тиради сладкодумни.

А групата, щом кризата отmine я,
Отново целокупно е на линия.

490.

Роди се той в страна на великани,
Където сред безгрижие растат си те
Със мисъл, че за радост са призвани,
Но без да затрудняват дребосъците.

Бе маломерен, огорчен и бледен,
Но с ум могъщ и горестни амбиции
И скоро от “в редицата последен”
Възлезе на командващи позиции.

Превзе властта и тя опияни го;
Започна неговото отмъщение –
За някога изстраданото иго

Поиска да му се плати със плач,
Със смърт и всенародно унижение.
Вместо палач, нарече се водач.

491.

Във джунглите най-тачената фигура
И най-влиятелна сред зверовете
Безспорно е персоната на тигъра
По правила, от всички възприети.

В основата им се намира Силата
И сянката ѝ с образ на Закона –
Навред природата ни е покрила тя
От мрачните вертепи чак до трона.

Във резултат на общото старание
Изчезва “Силата” дипломатично,
Заместват я със “Сфери на влияние”,

Които днес Закона защитава
С умение прилично многосрично,
Но Тя, макар и скрита, управлява.

492.

Безспорно наркотиците са зло
От преизподнята до нас дошло
Ведно със всяко дяволско творение,
Презряно от общественото мнение.

Но из съвременния свят велик
Безчинства нов опасен наркотик,
Измислен и създаден чрез намесата
На телевизията и на пресата.

С магията си може да държи
В покорство всички с розови лъжи,
Да увековечи едно робуване
И робството да нарече добруване.

А дозите, отравящи душите,
Се взимат през очите и ушите.

493.

Сред хаоса на буквените знаци
Не спят ли чудни бъдещи творби?
И кой от вдъхновените юнаци
Чрез тях на бог ще се уподоби?

Измежду съчетания безбройни
Кой най-красивите ще избере
И ще зачеркне всички недостойни,
Които не стоят в стиха добре?

Ще се родят нечувани поеми,
Тях някой влюбен нощем ще шепти
В блаженото и неподвластно Време,

Далеч от блудствата и надпреварата
На славата пред златните врати
И вече недостъпен за покварата.

494.

Понякога от ада в дни на криза
Изхвърлят, вследствие на съкращения,
По някоя душа, която влиза
Обратно сред човешките селения.

Без всякаква задръжка я приемат
Със ръкопляскания политиците –
На тях съвсем по мярка е яремът,
Чрез който тя въвежда ред в редиците.

Добрият стаж безмерно ѝ помага
На вота да подправя резултатите,
Било със сила, или с дума блага,

А щом във ада се открие щат,
Отново се завръща при рогатите,
Изпратена със траурен парад.

495.

На птиците завиждат рой мечтатели,
Във плен на злата земна гравитация,
Със блян да станат въздухоплаватели
Чрез някъква вълшебна операция.

Подкрепят ги неистово романите
Със фантастичните си описания,
Но за беда не ги подкрепят данните
За жертвите при всички изпитания.

Безкрили тук са сътворени людете
И призрачни изглеждат им летежите,
В които вярвали са само лудите,

А също майсторите на икони –
(Рисуват хората с криле понеже те,
Отхвърляйки природните закони).

496.

Ожесточение, ожесточение...
Каква голяма част е то от нас!
От поколение на поколение
Натрапва ни безумната си власт.

Венец от загуби и от победи е
Присъствието му на този свят,
А за Човека – кървава трагедия
Със неизбежно бедствен резултат.

От бездни дяволски ли произлиза то,
От срам за първородния ни грях,
Или е тъжен епизод от кризата,
Направила морала ни за смях?

Така ли ще гадаем цял живот
Какъв е неговият произход?

497.

Животът – право или задължение?
Палачът отговаря с “Може би”...
И готви своите съоръжения
Във помощ на човешките съдби.

Доставя той на Рая във градината
Редовно куп осъдени души
В стремеж чрез помощта на гилотината
Въпроса дълготрайно да реши.

Така ще намалеят катастрофите,
Които материците тресат,
Ще намалеят също философите
И хората, прибъгващи до съд.

И затова водачите задачите
Отдавна поверяват на палачите.

498.

Какви са правилата наши нравствени?
Вековни ли са или всекидневни?
И в силата им има ли нарастване
В сравнение със примерите древни?

Разгърнем ли Свещеното Писание,
Ще видим дълги редове словесни,
Размътени чрез преводни издания
И пълни с недомислия чудесни.

И все пак съществува предусещане,
Дълбоко някъде в душите скрито,
Което неизменно е насреща ни,

Щом трябва в нас да приютим Лъжата,
Неведомо е, но е упорито
И може всичко точно да пресмята.

499.

Учудвам се с какво упорство хората
Последователно и настойчиво
Откриват сред гадатели опората
На битието си горчиво-сиво.

Напират към абсурда милиардите,
За да им кажат точно що ги чака
Чрез хитрото разбъркване на картите
Към светъл лъч на бъдещето в мрака.

И всички смешни безуспешни опити
Не са разубедили до ден днешен
Привържениците на хороскопите...

Залутани сред звездните проблеми,
Ответ те търсят, верен или грешен,
Макар звездите да са глухонеми.

500.

Огромни купове човешки трупове
Съпътстват всяка черна тирания;
С разстрели, гилотини или клупове
Тя своя страх опитва да изтрие.

Но все пак идва някога развързката –
Наполеон, Саддам, Бокаса, Сталин,
Замлъкват. А Историята? Пръска тя
Прослава върху образа им кáлен.

Писатели им пишат биографии,
Художници рисуват им портретите
И разкрасените им фотографии

Отвсякъде натрапват се в очите.
А многохилядните жертви клетки
Остават в братските могили скрити.

501.

При моята печална равносметка
Оглеждам бурния си жизнен път
И виждам как в сегашната ми клетка
Възпоминанията се тълпят.

Мнозина люде, близки и далечни,
Са помощ получавали от мен,
Като съратници и подопечни,
С които бил съм заобиколен.

А колко рядко някой днес показва
Признателност за сторено добро!
Неблагодарността е като язва,

Разяждаща плътта на обществото,
И само поетичното перо
Понявга ѝ припомня за Доброто.

502.

Вярността цени се не в победите –
Тя тогава е без изключения
И отвред печели щедри кредити...

Ценна тя е в дни на поражения.

Бунт. Провал. Измъчени въстаници,
Тръпнат сред руини изоставени.
Свободата ги избра за бранници,
Но сега очаква ги пленяване.

Няма изход. В този миг единия –
Някакъв необразован селянин,
Тръгва с нож към вражеската линия,

Виква “Клел съм се!” и като клетник
Пада ничком със гърди простреляни.
Този селянин бе Ботев четник.

503.

Те вече са придатък към машината,
А личната им смелост губи сила
И даже любовта им към Родината
Машина е навярно изчислила.

Предимно за украса им е пушката,
Далечен спомен – боят ръкопашен,
Връгът е на ракетите на мушката
И затова не им изглежда страшен.

За после им остава задължение
Да влязат в пустошта новородена
Със бутафорното си снаряжение,

Да видят, че са мъртви всички жители
И над замрялата пустинна сцена
Да вдигнат знамето на победители.

504.

Безбрежна е, но не и безпристрастна
Историята – стара или нова,
И паметта, за жалост, е подвластна
На нейната изтънчена отрова.

Какво оставя и какво зачертва
Във своите безчислени скрижали
Зависи от принесената жертва,
Която вековете са й дали.

За тристата спартански смели войни
Ни казват още в детските градини,
А за децата наши многобройни

Със майките си, били се за Плиска
На Хан Крум през великите години,
Да ни разкаже никой днес не иска.

505.

Да, всички, всички мразим тиранията!
Но не достатъчно! Но не достатъчно!
Във робство сме затънали до шията
Сред общество, нарекло се порядъчно.

Покварената свобода на словото
Превръща се във пусти изречения,
За смели действия не е готово то,
А само за безплодни разсъждения.

Кога ли ще успеем чрез призиваните
Да заредим с възмездие омразата
И да свалим от власт навек тираните,

Които с етикета “Демокрация”
Разпръскват на покорството заразата
Над цялата озлочестена нация?

506.

В памет на Д-р Везенков.

Възпя Поета живите и мъртвите
На Шипка в заключителния бой,
Но да даде награда от безсмъртие
За нас, ранените, забрави той.

А ние бяхме там, сами сред сприята,
Кой без ръка, кой със отрязан крак,
Все синове на Йово Балканджията,
Дошли на гроба до самия праг.

Избити бяха по-леко ранените...
Тогава лекарят, опръскан с кръв,
Обезумял, събра осакатените,

“Ура! Напред!” Той в страшното сражение
Отново върна ни и падна пръв,
Посочвайки ни път към изцеление.

507.

Съдебните процеси са явление,
С което горд е на Съда състава,
Но строгият закон е в обръщение
Единствено ако се нарушава.

В противен случай хвърлят го в архивите
За спомен от отминали години,
Където са погребани мотивите
Срещу виновни и срещу невинни.

Престъпниците хранят магистратите
Със своето старание активно
И водещият фактор са в борбата те

При разрушаване на обществото,
Макар и политиците наивно
Със тях да си оспорват първенството.

508.

Прастарите твърдения лъжливи
Са породили принципа прочут,
Че делото на хора талантливи
Е резултат от непосилен труд.

Въпросът Моцарт или Салиери
В действителност отдавна е решен
Не само в композиторските сфери,
Но и при всеки автор вдъхновен.

Бодлер, Вийон, Есенин, Рафаело,
Лермонтов, Ботев, Шилер и Дирак
Създават своето безсмъртно дело

Във *мигове* на творчески подем,
А не чрез работа от зрак до мрак!
Но много често с изгладнял корем...

509.

Престорена е често добротата,
Но не и избликът на неприязън –
Най-неподправеният на Земята
Е със жестока искреност белязан.

Не е по-силен той от любовта ни,
Но, за беда, се среща всекичасно
И предизвиква повсеместни рани
С безумие, на страстите подвластно.

А после изповеди лицемерни
Със извиненията на сълзите,
При клетви верни, често и неверни,

Подготвят почвата за нови сцени
С участието вечно на мечтите,
Родени от лъжите споделени.

510.

Децата – господари на света,
Порастват и живеят като роби...
Промяната, кога настъпва тя?
Душата, възрастта ли я загуби?

Отрано робите превиват гръб
Пред съществата човекообразни,
А случи ли им се началник тъп,
Той почва от ума им да се дразни.

Започват да се правят на глупци,
Това обаче трудно се отдава
Сред вождове – народни първенци,
Сами чрез глупост придобили слава.

Остава им единствено мечтата,
Да се завърнат в рая на децата.

511.

Диктаторът умира ненаказан.
Отдъхва си успокоен светът
И радостен, мирът че е запазен.
Но жертвите умеят да мълчат.

Започва дейността си Историка
По безпристрастния си здрачен път
Към истината своя многолика.
Но жертвите умеят да мълчат.

Тираните си имат мавзолеи,
Които ги очакват да умрат
Край украсени с черепи алеи.
Но жертвите умеят да мълчат.

Така остават те непреброени,
Великомълчаливи и свещени.

512.

“Къде си вярна ти любов народна?” –
Отскоро стана тя международна
И чука по заключени врати
Откакто НАТО я озлочести.

Оглеждат я надменни генерали
И богаташи, плячка пожелали,
За нея спазаряват се без срам,
Измерват я на площ и килограм.

Задавена от вътрешни неволи,
За помощ е принудена да моли
Могъщи чуждестранни зверове,
До неотдавна наши врагове.

А всички нас тя кара да се вричаме,
Че трябва, щем не щем, да ги обичаме.

513.

Момчето зад гишето няма име;
То преждевременно е остаряло
Сред кривиците непреодолими,
Които обществото е създало.

Минават хора с думи едносрични
И едносрично то им отговаря,
Издава им квитанции различни,
Останали от времето на царя.

На цялата му нявгашна наука
Не се усещат никъде следите,
Заетостта сега е само скука

В чиновническия затвор застинала,
Примесена с надеждите убити
И спомени за младостта отминала.

514.

Отдавна Бог с човеците е скаран,
Мечтата им Той смята за измяна,
А те ѝ се покланят всяка заран
Със вяра честна, но неоправдана.

И в тази ведрa, безнадеждна вяра
Съпътства ги на Бъдността зората
Защото в нея по привичка стара
Словата се налагат над делата.

Безоблачно спокойствие създават,
Спестяват им телесната умора,
Доброто щедро в тях обогатяват

И със лъжи за Старото и Новото
Доказват на невярващите хора,
Че във началото било е Словото.

515.

Човек на този свят се ражда трудно,
А да умре му трябва само миг,
Възможност, от която, нищо чудно,
Се ползва често всеки вожд велик.

Прославата си мери той с убити,
Но как го прави тайна е до днес,
Не дават отговор дори звездите
Защо героят в боя търси чест.

А може би убийството за слава
Е оня древен и наследствен дар,
Човекът себе си да отличава
От образа на кръвожаден звяр.

И да поддържа винаги в наличие
Проекти за поредното величие.

516.

Пророчески очи. Осанка
Която вярващите радва.
От колебение ни сянка –
Човек, роден да проповядва!

Той не беседва. Поучава.
Словата му със страст са пълни.
Устата му е паст такава,
Че всичко може да погълне.

Разнася притчи, вместо пици
Томува, който му заплаща,
Маймуните лови със трици,
А хората със “Хайде наште!”

И във огнепорни каси
Ипотекира съвестта си.

517.

Обществениците ни са отлични
И идеологически пластични,
Ориентират се за нула време
В най-противоречивите проблеми.

Незаменими хора са, защото
От партиите взимат най-доброто –
По няколко са всички те сменили
Докато построят дворци и вили.

Били са леви, десни, монархисти,
Дори и турски националисти,
От вътре са идеите познали
На радикали и на либерали.

И цялата си подлост многолика
Наричат далновидна политика.

517.

Светът е свят на Новината-мълния,
Разнасяна от средствата модерни.
Но кой със любопитството ни пълни я
Сред множеството новини неверни?

Това са призраците зад кулисите,
Владеещи правата на подбора,
Единствено от златото зависят те
И тайна са за повечето хора.

Какво от думите да бъде казано
От тези призраци се определя,
Дали да бъде Правото погазено,
Решава се по тяхната повеля.

И странно е, че не един ги смята
За проповедници на Свободата.

519.

На кардинал дьо Ришельо
Веднъж на ум му е дошло
На учените, като премия,
Да им отвори академия.

Веднага с кардиналски стил
Четирсет души назначил;
Били най-умни сред умниците
И примерни академици те.

Това обаче всеки град
Въздигнал в пример всепризнат –
Да имаш своя академия
Превърнало се в епидемия.

Днес бройката е тъй голяма,
Че търсят членове с реклама.

520.

Защо международните закони
Не стряскат войнолюбците омразни,
А Правдата не иска да прогони
За мир очакванията напразни?

И всичко ли се свежда до надежда,
Човечеството че ще поумнее,
Щом Всемогъщият не ни отрежда
Да разгадаваме добро кое е?

Живеем си живота еднолично,
Но винаги воюваме на групи,
Убийството така е по-практично

И доста по-безлична е вината,
Понякога способна да пречупи
Терзаещата обич към войната.

521.

Съществуват чудотворни граници
Между здравето и лудостта,
Там Духът господства над Плътта
И живеят божите избраници.

Няма пропускателни формалности,
Влизат и излизат, както щат,
За богатства нивга не ламтят
И не се развличат със баналности.

Образът им пълни анекдотите
Във добрия свят нормален наш,
Гдето всичко живо е на страж
За поддържане на идиотите.

Не и ако дойде някой бог,
Който се зове Винсент ван Гог.

522.

Във паметния списък на светците,
Приет от патриарсите и папите,
Присъстват мъчениците, убити
На християнството ни през етапите.

Сред всички тях обаче, странно, няма
Участници във битката за знание;
Към горестната им житейска драма
Поповете не чувстват състрадание.

Подготвяли са им огромни клади,
За да умират без кръвопролитие,
Проклинати от стари и от млади,

Но цялото светейшество подлунно
Не струва колкото едно откритие
На изгорения Джордано Бруно.

523.

Със взрив са пълни мъжките сълзи,
Родени от душата наранена,
Която може бунт да разрази
И злоба срещу цялата Вселена.

Така възникват мрачни същества,
Излъчващи единствено ненавист,
Те нарушават чуждите права
И всяко чуждо щастие от завист.

Но любопитно е защо и как
Тях ги обичат доста историци
И техен не един позорен акт

В Историята става “героизъм,
Осъществен от видни политици
Чрез *гъвкавост и ведър реализъм*”.

524.

Въпроси има мъдри и дълбоки,
Които пълнят цели векове,
Задавани от глухи на безоки
Или от дяволи на богове.

Те имат отговори всеизвестни,
Но хората мълчат, мълчат, мълчат,
Освен когато ги възпяват в песни
Със цел да бъде осмъртен Гласът.

Надигат се на бедните в защита,
Но тях безспирно всеки ги краде,
А след това крадецът чинно пита
Властта кога медал ще му даде.

Крадецът богатее, а с въпросите
Се занимават голите и босите.

525.

Често срещаме слова-завеси,
Тъмни като гъстата мъгла,
С тях в парламентарните пиеси
Всяка смет да мине би могла.

“Положение международно”,
Или “прогресивно общество”
Да са произнасят днес е модно...
Да, по форма. Не, по същество.

Много други, като тях неясни,
Ползват се от всеки депутат,
Инструменти те са първокласни
В политическия занаят.

Имат мощ на придошла река!
До кога ли ще е все така?

526.

Четиринайсет хиляди войни
Обрамчват ни от древността до днес,
А мир случайно щом ни осени,
Приемаме го за голяма чест.

Но тази чест е както всички чести,
Износва се за кратък период,
Войните все по-кървави и чести
Въвличат ни във смъртен хоровод.

Щастлив се смята, който оцелява,
Скъперник зъл е нашият късмет,
А цялата оптимистична врява,

Съставена от щедри обещания
На властващите търтеи навред,
Усилва само нашите страдания.

527.

Днес младежта ни е самолюбива
И мисли, че във всичко тя е права,
От буйната си младост се опива
И никакви съвети не признава.

Тя предпочита собствените робства
Пред робствата на своите предтечи,
Уверена, че чрез това способства
Да се забрави миналото вече.

Но миналото е заразна болест,
Която трудно се изкоренява,
Желано или не, то носи горест
И върху всичко белези оставя.

Тях младостта да види ще успее
Единствено, когато остарее.

528.

Управниците стават все по-скъпи.
А избирателите им любими?-
Май няма кой за тях да се застъпи,
Щом са наивници непоправими.

Те вярват, че от вота им зависи
Едва ли не съдбата на страната,
А всъщност изборите са кулиси,
Които имитират Свободата.

Но гражданинът все пак има право
Да плаща всички разходи безумни
На вождове отядно и отляво,

Да слуша думите им лицемерни,
Да оправдава пиршествата шумни
И светлите си мисли да почерни.

529.

Мъгла безбрежна и мъгла прекрасна,
Как с разум украсяваш Глупостта!
Приема се, че щом си ти неясна,
Без друго си олтар на Мъдростта.

Умееш да проникваш повсеместно
И грозното да облагородиш,
Лъжата в правда да превърнеш честно
И да я утвърдиш не дважд, а трижд.

Проклятие си и благословия
Посменно в подходящия момент,
Аз злото в мен със теб ще го покроя,

А после, вече цял преобразен,
Ще стана някой важен президент
И всички хора ще се вслушват в мен.

530.

Къде е примерът за издържливост?
В глада, в нещастieto, във скръбта,
Или в безумната ни настойчивост
Да следваме желаната мечта?

Едва ли някой нявга ще се сети
Да търси някакъв съдбовен знак
Сред бедните изпити силуети
На старците, застинали на крак.

Те зъзнат с два-три плода на открито
В очакване на щедър купувач,
А тялото, във дрипите обвито,
От спазми тръпне и сподавен плач.

Прибират се едва по късна доба...
И издържливостта им е до гроба.

531.

Естествено ли е един от нас
Да управлява множеството други
И да изисква всеки ден и час
Признание за своите заслуги?

Съвсем не е! Но въпреки това
Потисничеството е повсеместно,
То почва от държавния глава
И стига до началничето местно.

Щом са за честни избори, добре-
Народът ще им бъде дойна крава,
От вота щяло да се разбере,
Дали властта по право им се дава.

Но как това да стане все решават
Единствено, които управляват...

532.

Не се осланям аз на кой бог,
Но само на щастливата си карта,
Самият съм си господ и пророк
А моят храм е храмът на хазарта.

Стремя се към едничка свята цел,
Случайността към мен да се привърже
И да ми прати сигурен модел
Как мога да забогатя бърже.

Модела го сънувам всяка нощ
Със всичките подробни точни данни.
Печеля! Много! Истински разкош!

Но, буден, чудя се какво да правя,
Защото поради причини странни
Моделът е потънал във забрава...

533.

Човекът идва на света с надежда,
А после си отива с отчаяние,
Когато участва му го повежда
Към спирката “Последно упование”.

Къде остава радостната жажда
За слава и обществено внимание,
Животът щом единствено поражда
Поредица от разочарования?

Създава си той често гръмко име,
За да прикрие своето безличие,
Внушава си, че уж незаменим е

И при това понякога удачно,
Обаче скоро идва Време ничие...
А то поглъща всичко еднозначно.

534.

Ловът бе нявга средство за прехрана,
А колко промени се в наши дни!-
Превърна се във право с цел хуманна
Стръвта съчувствието да смени.

За удоволствието да убиват
Купуват разрешителен билет
И на човеколюбието свивът
Се скрива зад прозрачен силует.

Подкрепят своето душевно здраве,
Прострелвайки красивия елен –
Убийството безкрайно им се нрави,
Убиецът се чувства възроден!

И после е готов да продължи
Убийствата в ловджийските лъжи.

535.

Прекрасно пеят птичите ята
Без ръководство и без нотни знаци,
Слушатели са горските цветя,
Шубраците и гордите букаци.

Най-любопитно е, че те са в тон
И винаги в съзвучие красиво,
Подскачат както щат от клон на клон,
Но нивга непохватно и фалшиво.

На тях завиждат множество творци
И искат тайната им да узнаят,
Но те живеят в горските дворци

Далеч от тежки мозъчни терзания,
За творческите зависти нехаят
И недостъпни са за всяка мания.

536.

Големите проблеми на света,
Съзнание, Материя и Дух,
Се смятат за отвлечени неща –
Човекът-мнозинство за тях е глух.

Замества ги със зрелища и хляб
Защото е не твърде надарен,
Във философията той е слаб
И с умственост не е обременен.

Но все пак твърде странно е защо
Държи го Разумът във своя власт...
А Знанието? “Тежко зло е то!”
Предупреждавал е Еклисиаст.

Оставил е ненужно строг урок
Във Библията старият пророк.

537.

За Свобода, за Равенство, за Братство
Се пише, още повече говори –
Едни с надежда, други със злорадство,
В зависимост кой за какво се бори.

Планетата, когато беше млада,
За хората не беше още чула,
Животът бе за нея изненада,
Създаден от голяма молекула.

Тя бе в безбройно много екземпляри,
Един от друг съвсем неразличими
И всички, нито млади, нито стари,
Обединени под еднакво име.

Но при развитието на Земята
От равенство загина Свободата.

538.

“И пахнет чистым воздухом навоз.”

—Б. Пастернак (“Март”)

Във скромния си дом
Живееше писател,
Написал бе огромен том,
А нямаше издател.

Но ето че го посети
Във ден един фатален
И заговори му на “ти”
Самият Йосиф Сталин.

“Ти Партията ни възпей
в червения простор!
Чрез песен знамето развей,

Бъди ни вярно куче!”

Възпя естествения тор...
И премия получи!

539.

Не търсеше духовното в живота,
Вместо мечти натрупа мазнини,
Следеше на парите оборота
И чакаше щастливи старини.

Без щастие дойдоха старините
С *ангина пекторис* и *диабет*
И с тъжна изненада, че парите
Не носят винаги просперитет.

Снабди се с всичките лекарства скъпи,
Закупи всевъзможни мазила
За пред – и след-, когато се изкъпе,

И със подробен здравословен план
Той заснова с луксозната кола
В безúзходния лекарски капан.

540.

Какво откраднал бих от младежта?-
Откраднал бих й правото на скука,
А правото на скръбна нищета
Бих заменил със право на сполука.

Със светли бъднини я бих дарил,
Бих я снабдил със всички нужни средства,
За да добие превъзходен стил
И на добрия тон да съответства.

Но всъщност тя не е с едно лице,
А многоличностна и разностранна
И няма как с магическо перце
Да бъде към промяна призована.

А и да има, няма да съм аз
Вълшебникът с такава чудна власт.

541.

Надеждата – лъжа неосъзната,
Привнася ведрост в тъжните ни дни,
Тя от кого до днес не е възпята,
Със чара си кого ли не плени?

В ума на унижените покълва,
Расте неудържимо без предел
И нежни заклинания промълвя
На всеки, който би ги възприел.

Обичам розовите ѝ контури,
Макар и често те да са мираж,
Защото в страшните житейски бури

Тя с вярност винаги ме защитава,
Незнайно как придава ми кураж
И близкия ми край отдалечава.

542.

Бедният е въвн от новините.
Той не е човек. Той е процент.
Дните му зад цифрите са скрити
В дебрите на скучен документ.

Него всеки ден го занимават
С приказки за Справедливостта,
Възпитават и превъзпитават
Благодарността му към властта.

Нежно го обграждат с тайни грижи
Разни учреждения безброй,
Неговият случай все се “движи”

От желание да е щастлив...
И щастлив, щастлив ще бъде той!
Не обаче докато е жив.

543.

“Съгласна ли сте да вечерям с Вас?” -
Лъвът попита Антилопата.
С копитце радостно потропа тя
И каза “Да!” със развълнуван глас.

Оказваше ѝ се имперска чест,
Тъй благородна бе поканата!
Почуства се за пир призвана тя –
И ден и нощ, особено нощес.

Започна се тържественият пир
На двамата. Без осветление.
Възникна съприкосновение,
Което я дари със вечен мир.

Не питай Антилопата къде е...
Той бе наистина вечерял с нея.

544.

По силата на някаква прокоба
Едно на друго близки същества
Раздират се от битовата злоба,
Но се обичат, въпреки това.

А има злоба странна, непонятна,
Насочена към някой непознат
Във разрез със легендата приятна
Човекът за човека, че е брат.

Вилнее тя незаконородена
На праведниците добри напук,
Многообразна, но и неизменна,
С пречупен кръст или със сърп и чук.

Тя като наводнение приижда
И като него трудно се предвижда.

545.

Раните в душите са особени.
Видими не са. И ги лекуват
С уверения, че там – след гроба ни,
В мир душите ни ще тържествуват.

Ангелите пазят в склад мехлемите,
Давани на райските велможи –
Който и да е от тях да вземете,
Той да излекува всичко може.

И душите стават чисто нови,
Въпреки че са употребявани,
После с райска помощ са готови
Пак да бъдат в битките ранявани.

За да можем в рая да се сврем,
Нужно е обаче да умрем.

546.

Въпрос световен и въпрос върховен
Е кой би музика сега творил,
След като творчеството си Бетховен
Навеки на света е подарил.

А може би днес има нечий сговор
С така наречения масов вкус
За утвърждаването на шедьовър
Чрез вот на политически съюз?

Мотив навярно по-правдоподобен
Е свързан с онзи нелечим нагон,
Природен, рóден, често безподобен,
Заседнал в нас като Троянски кон.

Да знаеш, че си слаб, невзрачен, сив,
И да играеш роля на Сизиф.

547.

Попизпълнителката се вълнува
При всяко разучавано парче
Освен дали отлично ще се чува,
Какво ли още да си съблече?

В очакване на времената бърдни
Тя музикално-модно се стреми
Одеждите да стават по-оскъдни
Противно на църковните псалми.

Религията мрази голотата.
Естрадата, напротив, я цени,
Намира, че е сила всепризната
И може дарбата да замени.

Уви! Пред голота плус какофония
Замлъква най-красивата симфония.

548.

Прочетох пожълтелите изрезки
От вестници, издавани отколе,
Когато още жив бил Достоевски
Сред своите безпримерни неволи.

Какви ли не подмятания зловни
Понасял е великият писател
От книжните джуджета долнопробни
В съюз със всеки негов неприятел!

Той нямал бил най-малката представа
Как прави се добра литература,
Предричали му приживе забрава –
Награда за житейската му буря.

Какво донесе този техен грях?-
За него слава и позор за тях.

549.

Във каменните джунгли на града
Най-скъпи са най-простите неща –
Свеж въздух, тишина, гора, вода
И чувство за природна чистота.

Човекът там или е невротик
В очакване да се превърне в луд,
Или велик психоаналитик,
Успял да стане с лудите прочут.

И въпреки нещастните тълпи,
Които все растат, растат, растат,
Готов е всеки всичко да търпи
И към града днес всички се стремят,

Където скоро в доста градски зони
Ще се раздава въздух със купони.

550.

Нечестно често чувствата любовни
Са свързани със смърт и съсипни,
Със ревност, със съмнения отровни
И страст, която сред кръвта кълни.

Такива ги описват във поеми,
В романи и в трагедии безброй
Творци, едни от други по-големи,
Във плен на романтичния герой.

Спокойната любов изглежда скучна,
Като успехите на чужд човек,
Скъперническа и благополучна
И рядко срещана във всеки век.

Без сърцераздирателно развитие
Тя все пак на мнозина във мечтите е.

551.

Робството обича радостта –
Освежителна и задължителна;
Радостно аз мога да крещя
Колко умна е властта ни бдителна.

Нямам право на ненужна скръб
И на друга тежка провокация,
Иначе ще плащам данък скъп
В полза на робуващата нация.

Робството е преходен етап,
Пълен със прекрасни обещания,
Щедри, в преувеличен мащаб,

Заместители на Свободата
И на съкровени желания,
А със тях раята е богата.

552.

Не съществува сваятна революция
Без интелектуална проституция
И тази проста истина една
Навреме нашият човек узна.

Възползва се от общото стъписване
И почна своето пребоядисване –
Последователно – глава, снага,
Със багри от небесната дъга.

А всяко сполучливо оцветяване
Му носеше партийно преуспяване,
Облаги, привилегии, пари
И важен министерски пост дори.

Бе нявга неуспял математик,
Сега е ненавиждан политик.

553.

И да търсят, няма да намерят
Колко е щастлив пенсионерът,
В неговите празни джобове
Непрестанно вятърът снове.

Липсата безмълвна на парите
Спира всички апетити скрити;
И да иска, няма той къде
С риск за здравето да преяде.

Спазва най-модерните диети
С глад през дните 1-ви, 2-ри, 3-ти,
После поучения реди
Как месото много му вреди.

И такава лекота изпитва,
Че без страх към Оня свят отлитва.

554.

Аллах, Йехова, Саваот, Христос,
Със право заслужават вечна слава,
Защото будни са на своя пост
И всеки хората си наставлява.

Един от друг духовност не крадат,
Но помежду им доста сходство има,
Приличат си по общия си път
И правдата си неопровержима.

При цялата си безпределна мощ,
Те всички се нуждаят от пророци,
А също и от някой дявол лош,
Когото да кълнат с “На злото плод си!”

Пророкът, бил той млад, или пък стар,
В сегашно време се зове “Пи-аР”.

555.

Почне ли се разговор за цигани,
Чувам как в единогласен хор
Граждани с глави изкукуригани
Вият: “Циганите са позор!”

Те самите са като пиявици,
Търсят все да смучат чужда кръв
И чрез циганите присвояват си
Правото на безопасна стръв.

Виждат племето, но не и хората,
Шумно пренебрегват личността
И се възгордяват от опората
На душевната си нищета.

Съберат ли се ведно със своите,
Могат и да минат за герои те.

556.

Познавам как изглеждат хора гладни,
Излезли сякаш от небесен ад,
Ядат наред, каквото им попадне...
Но има ли лице самият Глад?

Навярно личност е космополитна
Със няколко стомаха, но безрък,
С уста раззината и ненаситна
За масти, въглеводи и белтък.

А може би е богаташ наперен,
Съсобственик на борсови книжа
И на Смъртта партньор акционерен
Във холдинга, озаглавен "Лъжа".

Но там Всевишният е назначил
За президент Архангел Михаил.

557.

Раздават се прелюбопитни звания,
“Голям” държавник, “крупен” политик,
Но трудно се намират основания
За “крупен”, за “голям” и за “велик”.

Тях щедро ги раздават вестникарите
Без интерес, а често с интерес,
Едните – за пълнеж на авоарите,
А пък удостоените – за чест.

Привикваме със новите величия.
Светът следи “Какво?”, а не “Защо?”.
Величието пълни се с безличия,

Откърмени със контрабандна слава,
И хранени със кърваво тесто.

А и Историята ги признава.

558.

Без колебание цъфтят цветята,
Когато дойде техният сезон
И мълком сътворяват красотата
Под нашия бездънен небосклон.

Те не съзнават колко са красиви,
Навреме се стремят да прецъфтят
И да дадат на семената живи
Възможност по-нататък да растат.

Подхваща ги спокойно кръговратът
С природосъобразния си зов,
Не могат вечността му да разклатят
Ни вяра, ни надежда, ни любов.

Но красотата, за да се почувства,
Душа човешка трябва... И Изкуство.

559.

Бе нявга добродетел честността.
Сега е вече болест смъртоносна
С такъв висок процент на смъртността,
Че става и от чумата по-грозна.

Заразата е от особен вид,
Защото е напълно доброволна
И няма как да бъде придобит
Имунитет чрез служба богомолна.

Не смогва да изслушва даже Бог
На болните отчаяните вопли
И в своя поднебесен свят широк
Със благослов душите им да стопли.

Все пак е най-учудващото как
Не са измрели всичките до крак.

560.

Загиват хора всеки божи ден,
Понякога пред портите на храма,
Градът с убийци е презапасен.
Виновници обаче няма.

В капан е хванат гражданският ред
Със помощта на общата измама
От съдия, от прокурор и кмет.
Виновници обаче няма.

Убийствен става царстващият глад,
А безнадеждността – все по-голяма...
Крадецът е спокоен и богат.
Виновници обаче няма.

Сред жълтите, червените и сините
Цъфти безгрижието на невинните.

561.

Със болни е препълнен този свят
И все по-трудно оцеляват здравите,
Притиснати от мощен апарат,
Където властва болестта на нравите.
Лекуването става скъп разкош,

Единствено достъпен за богатите,
За тях възможен той е ден и нощ.
А бедните? – Не са ли психопати те?
Гощават ги с питателна вода,

Насочват ги на здравето в пътеките,
Ех, полза няма, няма и вреда,
Но пък отчитат благороден труд,

А болестите – тежките и леките,
Ще се лекуват само с глад и студ.

562.

Голямата прогресия
Превърна се в регресия,
Главата ми разтресе я
Професорската власт.

Бях жертва на агресия
През изпитната сесия,
Обхвана ме депресия,
Че скъсан бил съм аз.

А цялата процесия
От двойки с мракобесие
В бележника ми внесе я
Човек в печален час.

Във него страх – не страх,
Аз себе си познах.

563.

Научих, че отскоро съм клониран –
Ръце, лице, ребра, глава, крака –
Видът ми е напълно имитиран
Чрез образци от моя ДНК.

Изглеждал съм така преди години,
Сега съм си като близък и внук
Под покрива на небесата сини –
Еднакъв съм, обаче все пак друг.

Дали да вложа спомен в паметта му,
Щом той за него е непреживян?
Ще му заема мозъка си само –
Свободен, годен и готов за бран.

От робствата, натрупани у мен
Той повече не ще е опетнен.

564.

Проучват се Антарктика и Арктика,
Министри даже вече ходят там,
А аз живия във страна-ИНФАРКТика
И границите ѝ чертая сам.

Тук има постоянно затъмнение,
Кое то трае неизвестен срок,
Твърди се, че инфарктът е знамение,
Родено от сърдечния порок.

Порок? Сърдечен? – Странно съчетание
От съдбоносни бедствени слова,
Превърнати във ужас, във терзание,

Във вечни врагове на радостта...
Но все пак мога с тях да призова
По всяко време помощ от Смъртта.

565.

Безмилостно обсебва го земята
От дните на изгубения рай,
Менили са се много времената,
А селянинът чува само “Дай!”

Всеобщо неговия бит възпяват,
Над нивата си как превива кръст,
Но малко хора нявга се решават
Да ровят като него черна пръст.

Трудът на село се модернизира,
А селянинът пак се къпе в пот,
ТеКеЗеСе-то го “кооперира”
Под сянката на своя ешафод.

Макар отруден, с грубите си длани
Той продължава всички ни да храни.

566.

Като младеж бе даровит читател,
Общуваше със автори цял рой,
По-късно се превърна и в писател,
Но скоро схвана, че не е Толстой.

Съдбата бе към него благосклонна,
Не го остави да скърби ни миг
И вместо със писателска корона
Го надари със брадва на критик.

На чуждите писания гарант е,
Но може да им бъде и гробар,
Оценките на скромните таланти
Раздава от походния олтар.

А сам, като султанските евнуси,
Очаква друг от любовта да вкуси.

567.

При липсата на електронни връзки
Тираните били са доста дръзки,
Джордж Трети бил напълно изкуфял,
Но пазен в тайна, тъй като е крал.

Така било е и при много други
Със спорни исторически заслуги –
Прикривали невзрачния си лик
И ликът им минавал за велик.

Тиранът днес не слиза от екрана,
И със покана, а и без покана,
Изсипва куп несвързани слова,
Излюпени във празната глава.

Узнава всеки, че водачът скъп
Е сам по себе си безкрайно тъп.

568.

Възторгът ми е чист и непресторен,
Тъй както непресторена е Тя –
Възторг безкористен и неуморен
Пред вечната природна Красота.

Дали я гледа някой Тя нехае,
Не се смущава и не носи грим,
Със зарове фалшиви не играе,
Нито се хвали със порок любим.

Усмехнатата подлост на хитреца
За нея е дразнител непознат,
Макар че враговете й безчет са
И с бомби искат да я победат...

Да я рушат отлично те умеят,
Но сигурно не ще я надживеят.

569.

Религията – обич и коварство,
Религията – зов и чудеса...
Тя ни дарява с божие царство
И безвъзвратно святи небеса.

Тя на Исус попречи да възкръсне
И го удави в папския съсъд
От страх, че ще успее да разпръсне
Търговците във храма втори път.

На бога построи безброй квартири
С позлата и охранени жреци,
Където простосмъртният да дири

Почивка и душевно просветление,
Да съзерцава благите светци,
А те да го даряват с утешение.

570.

Как само хвалят нашия народ!-
Бил работлив и много търпелив;
Привикнал бил със робския хомот;
Погребвали го, а оставал жив...

Портрета му на добродушен скот
Приятели намират за правдив.
Те смятат, той след пробен период
Ще има право на живот щастлив.

А дотогава търсеният плод
Щял бил да бъде винаги горчив,
Защото робството не е метод
За преуспяване в живота сив.

Мнозина на това са се надявали,
Но ние пък сме ги опровергавали.

571.

Величието на една държава...-
Кои са сигурните му причини?
Войни, култура, злато, слава,
Родили именити властелини?

А нашето величие? Къде е?
Погребано ли е във древността ни?
Велики да ни нарече не смее,
Към нас дори и който обич храни.

И нека да не търсим залагалки
Измежду самохвалствата чаровни –
Големите творци у нас са малки
В сравнение с големите световни.

Талантът ни, когато се отприщи,
Се грее все край родното огнище.

572.

Не бях наясно дълго как така
Подлец, заел каманден пост по щат,
Протяга с лицемерие ръка
За благослов от някой образ свят.

Обсипва паметника му с венци
И украсява своя кабинет
Със образи на славните предци
Наред със собствения си портрет.

Надява се невзрачния си лик
Със част от чужда слава да дари,
Но във действителност чрез този трик
Едва ли правдата ще покори.

Сред светлото и героично множество
Той си остава същото нищожество.

573.

Каква мечта таи един картоф? –
Естествено, да се изпърже бърже.
Той заслужава нашата любов,
А го ценим, едва когато свърши.

Картофи има и от по-друг вид –
Безформени, окаляни и криви,
Но със характер доста упорит
И сговорчиви за дела крадливи.

Държат властта във нашата страна
Уж временно, а после неусетно
Завземат всички служби до една

За слава на картофената чума
С окрадено съкровище несметно.

Дори издават всекидневник “Дума”.

574.

Малкият човек е без защита,
Пази го единствено безбруя –
Някой докато не го попита
Откъде пристигнал е и кой е.

Почнат ли да го зоват по име,
Вече е обсебен от опасност
С неприятности необозрими
Сред така наречената гласност.

Но държавата ни го усети
И във разрез с времето на Омир
Фабрикува лични етикети
С гражданския му единен номер.

С този номер, смачкан като шницел,
На властта е винаги под прицел.

575.

Велик художник ли и Модилиани?-
Велик! А сащо извор на кураж
За множество художници незвани,
Увлечени по творчески мираж.

Те бедстват из тавани и мазета,
Рисуват с увлечение и страст,
Презират гордо бедността проклета
И чакат на безсмъртието час.

Отхвърлят ги в изложбените зали,
Но те не се отказват нито ден
От своите младежки идеали,
С които не един е запасен.

И всеки се надява, че ще стане
Велик посмъртно, като Модилиани.

576.

Човекът сам е ни добър, ни лош,
Добър и лош той става в обществото,
Където винаги учител-вожд
Му сочи път към Злото и Доброто.

Той бързо схваща, че на този свят
Доброто по начало не се харчи
Освен при някой старец белобрад
И в песента “Когато бях овчарче...”

А Злото се отглежда с много жар
От малки, средни и големи групи;
На тържища или на битпазар
Клиентът търси да си го закупи.

Подхване ли се със ръце умели,
От него, явно, доста се печели.

577.

Когато е платил комуто трябва,
Престъпникът боготвори закона
И неговата вяра не отслабва,
Защото подкупът е здрава броня.

И тази броня е с широка кройка,
Удобно за да може да се носи,
Без нея всеки ще получи двойка
В уреждане на правните въпроси.

Неназовани, но прилични суми,
Изграждат непристъпни бариери
И само в случай, че човек без ум е,
С тях би поискал сили да премери.

“Пари за съдията!” е мотивът
Бандитите следите си да скриват.

578.

Голямата любов е без “обаче”,
Без “но”, без “може би” и без “едва ли”,
Най-важните от нейните задачи
Са собствените светли идеали.

Голямата любов е нелегална,
Подобна е на анти-веществата,
При сблъсък с всекидневността банална
Взривява на живота правилата.

А може и самата да загине –
Безумна, горда, буйна, безусловна,
Без оправдания и без причини,
Обхваната от пламенност съдбовна...

И затова е именно прекрасна,
Пленителна, но не и безопасна.

579.

От делничното да направи вечност
Е на Поета святата мечта,
Да спре връхлитащата безчовечност
И дух да вложи в мъртвите неща.

Тай предизвиква чудеса словесни
Чрез своите загадъчни творби –
Безкрайно трудни, а изглеждат лесни,
Подобно на “То be or not to be”.

На “ти” говори с Дявола и Бога,
Към тях без да изпитва страх и срам,
Скрил в себе си световната тревога
И против Подлостта възправен сам.

Светът го чества, както чества крал,
Особено, когато е умрял.

580.

Успее ли богатият негодник
Да влезе във блестящата реклама,
От там излиза с образ на работник,
Постигнал всичко с труд, а не с измама.

Посочват го за пример на спестовност,
Която трябва да се поощрява,
“Защото следваш ли я със готовност
Тя винаги ще те възнаграждава.”

Спестовникът спестява не от вчера,
редовно залъка на две разделя
и на закуска, обед и вечеря
пести и пости, даже във неделя.

Накрая, изтънял като икона,
Икономисал десет милиона.

581.

От българския Седемнайсти век
До нас достига страшна тъмнина
И плътен тътен от сподавен ек
На страдащи тълпи без имена.

Опитвам се да бъда като тях
И да надникна в техните души,
Там виждам само животински страх,
Но него няма кой да потуши.

Роб знае, че потомък е на роб
И роби ще са робските деца,
Че роб се ражда, ляга в робски гроб
С живот на роб и робство на овца.

Тогава чудно ли е, че в “Кандид”
Волтер ни смята за изчезнал вид?

582.

*На български, руски, немски, френски и английски
липсва глагол за казване на истината.*

В граматиката ни международна
Се срещат странности неописуеми –
При нея Истината е безплодна,
А от Лъжата раждат се казуеми.

Например от Лъжата идва “ лъже”,
От Истината – голо състояние,
Лъжата в действие на шир и дълж е
С обществена подкрепа и признание.

Защо е Истината безглаголна,
Това не се поддава на разбиране...
Дали е грешка някаква неволна,
Или пък е партийно режисирана?

Но както и да гледаме нещата,
Предимството е в полза на Лъжата.

583.

Управниците гънат във веселие
Със призрачно неясен произход
И аз се чудя коренът къде ли е
На пълния им с радости живот.

Наподобяват метеоролозите
С неверните си слънчеви слова,
Намират винаги добри предлози те
Да казват “Пазим вашите права!”

Под сянката на тяхното добруване
Народецът представя се за сит,
Преглъща зальци недосънувани
И също си придава весел вид.

Властта крещи из цялата страна:
“У нас царува мир, а не война!”

584.

На “Хляб и зрелища!” им липсва нещо
Ако отсъства образ на Смъртта;
Със своето присъствие зловещо
Тя извор е на популярността.

Корида, филм, пиеса със дуели,
Не са ли украсени с някой труп,
Не оправдават творческите цели
На всички постановчици на куп.

Изглежда ужасите са съставка
На всекидневния човешки бит,
Прибавена към него по прищявка
От някой ген, отдавна придобит.

Човек на ужасите е любител
Обаче само в ролята на зрител.

585.

Надеждата е много уморителна,
Когато е ненужно продължителна.
Понякога за цял един народ
Тя продължава не един живот.

Прехвърлят я с неспирно преклонение
От поколение на поколение
И пазят я като велик завет
Редица тъмни векове подред.

Какво обаче става със надеждата?
Започва с времето да недоглежда тя
И даже многошумните гълпи
Не могат да я стреснат, щом заспи.

Тя е заслужила да ѝ се вярва,
Но, както бог, в кошарата не вкарва.

586.

Голям тиран е малкият екран!
Раздава щедро вечност мимолетна
На образ по приумица избран
Във плен на суетата беззаветна.

Той може да е тъп, без капка ум,
Но се превръща в публично явление,
Щом вдигне телевизионен шум
С поредица банални изречения.

Привикват зрителите с този лик
И с разточителното му представяне,
А той самият чувства се велик,

Макар и без да знае със какво
Предписаното му преобразяване
Повдига умственото му ниво.

587.

Възпети са природни красоти
От утринната свежест до градушките,
А за луната, палмите и чушките
Поезията средства не пести.

Със див възторг, или със смъртен страх
Човеците се срещат със стихииите
И тях желаят в стихове да скрият те,
Поръсени със здрач и звезден прах.

Природата нерядко е злина –
При бури и при суши е проклината,
Но щом съединена е с Родината,
Тя свята е за вечни времена.

Как можете това да го усетите,
Е част от занаята на поетите.

588.

Светът е пълен с разни състезания,
Едни със публика, а други без,
В очакване на някакво признание
На интелект, на физика, на чест.

Певците ни участват във надпяване,
А грипът, косът, дънният калкан
И политиците – в приспособяване,
Наложено по план и не по план.

Потребност важна имат милионите
От всекидневен пъстър маскарад,
Множат се затова хамелионите

Сред партии и техни филиали,
Които стройно, като на парад,
Пребоядисват своите идеали.

589.

“Атом”, на латински “Индивид”,
означава нещо неделимо,
двайсет века трая този мит –
доста дълго и необяснимо.

Атомът е вече раздробен
И разкри пред нас огромна бездна,
Днес мнозина са във неин плен,
А и “индивидът” там изчезна.

Той престана да е неделим,
Беше личност, днес е “разработка”
В някакъв двубой неумолим,
Но неравен, като мишка с котка.

Няма добродетели и дружби,
Само страх и Специални служби.

590.

При робството устите са затворени,
Въпроси – никак, отговори – много,
А за незаповядано говорене
Невинните наказват се най-строго.

При робството навред цари порядък,
Престъпник долу, и да търсиш, няма,
Там горе той живот живее сладък
На длъжност първокласна и голяма.

В разкошен дом заспива и се буди
И богатее миг докато мине
Със толкова, за колкото се труди
Крадец на воля цели две години.

Престъпността се ликвидира смело,
Пристъпникът когато е начело.

591.

Сред всичките науки на Земята е
Днес Химията със най-много думи,
Тълпят се милионите понятия
Във молекулно-формулни костюми.

След нея е науката Ботаника
Със имена на билки и тревички,
Студентите които хвърлят в паника,
Ако ще трябва да се помнят всички.

По-скромна е Науката за времето,
С немного думички е увенчана,
Човек, дарен с лъскав гланц на темето,
Ги изговаря често от екрана.

Рекорда Политиката държи –
Побира се във думата “лъжи”.

592.

Надгробни речи. Те са с вид особен.
Отвътре повечето са еднакви
И всеки оплаквач е с тях способен
Кого да е при случай да оплаква.

Самият текст е някога написан
От автор преди хиляди години
И оттогава всеки е орисан
Да го изслушва, след като почине.

Узнава, че умрял е ненавреме,
И абсолютно че незаменим е,
И няма, няма никой да заеме
Регистъра със неговото име.

Щом свърши с него, бърза Оплаквача
Към следващата траурна задача.

593.

Неподкупността се среща главно
Сред дърветата и минералите,
Поделили са си я поравно,
Но не искат с нея да се хвалят те.

Ние с името ѝ се гордеем
Без у нас “на живо” да я виждаме,
Даже често песнички ѝ пеем
И в законите си я зазиждаме.

Спи във Царството на чудесата,
С “Неродената мома” сравняват я,
Каним я на гости във страната,
Но не иска да се появява тя.

Може би на нея ѝ се струва,
Някой шеф че ще я арестува.

594.

Доведоха го в София от село.
Качиха го веднага на тепиха.
Пребориха се всички с него смело.
Пребориха се. Но не победиха.

Така достигна до олимпиада.
През много кръгове със “туш” премина.
Финал. Байряци. Първата награда.
И интирвюта с вестници дузина.

Обсипваха го с всякакви въпроси.
Къде? Какво? – Прочут е! Нищо чудно.
В хор питаха девойки русокоси:
“Кога в борбата беше ви най-трудно?”

Замисли се и каза най-подир:
“На пролетния селски панаир”.

595.

Войната си спечелва порицание
С окървавените си страшни знаци,
Със сътворяването на страдания
И със свърхпроизводство на сираци.

Не ѝ въздействат честните проклетия
И вече с милиони тя се храни...
Играта с разтегливите понятия
Я брани от човешките забрани.

Сред отвратителните ѝ злокобности
И бедствията невъобразими
Се открояват някои подробности,
Неназовани, но многозначими:

Броят войниците, които мрат,
Сираците обаче не броят.

596.

За някакви си петдесет години
Стъкмиха три национални химни,
Достатъчни са те за три родини,
А и за още може да им скимне.

Със музиката на “Шуми Марица”
Във вихрен бой се хвърляха войници,
Загиваха редица след редица
За благото на родните дръвници.

И именно дръвниците безчестни
Народната светиня поругаха,
Уверени, че няма да ги стресне
Закона под богатата им стряха.

Към върховете на властта вървят,
А заслужаваха военен съд.

597.

Пропаднали на сцената артисти
Не винаги пропадат в политиката.
Попаднат ли във изборните листи,
Те бързо се побратимяват с Кликата.

Играят любопитна нова роля
Пред камерите и пред микрофоните,
Постановявана от висша воля
На партията им според каноните.

Понякога те вожда критикуват
Пред публика изнасят свои студии,
Разпалено и без да се страхуват,

Щом ножа той до кокъла опре го;
Преструват се дори на Простолюдие...
Но нивга не гладуват като него.

598.

“Христос Воскресе!” – с радостна почуда
Земята ни възкликва ежегодно,
Но всекидневно че възкръсва Юда,
Все още тайна е богоугодна.

А той предателите ни сплотява,
И тъй като исуси вече няма,
Предателствата си ги разпродава
По специална евтина програма.

Обесва жертви, а не се обесва
По текста на добрата стара Книга,
И богохулството си за да чества,
Палати, а не храмове издига.

Той векове не спира. Комбинира.
И въобще не мисли да умира.

599.

Очаквам с трепет вчерашния ден
С горчиви спомени да ме нападне
И моят дух, от него осквернен,
Да заживее с мисли безотрадни.

Прониквам в миналото без да ща,
Натам ме теглят сакаш със въжета,
Там избледняват ведрите неща,
Остава само мъката проклета.

Защо по-силна е от радостта?
Защо да ме напусне не желае?
Не съм способен да ѝ отмъстя,

Понеже стана част от мен самия.
Така, изглежда, ще е чак до края
И няма как от нея да се скрия.

600.

Сломени са творците на богатата
От банки, мутри, публични звезди,
Които днес оставят по Земята
Навред опустошителни следи.

Богатствата ни произвеждат бедност,
А бедните – богатства на квадрат,
В това не вижда никаква нередност
Демократичният прекрасен свят.

Банкерите заплитат златни мрежи,
А мутрите ги пълнят със пари,
Беднякът чака някой да ги среже
И със богатство да го надари.

Но Времето безстрастно отминава,
А бедният все беден си остава.

601.

Отдавна слушаме за “Първа копка”...
Тя символ е и знаем на какво –
Правителствата вкарват в тази клопка
Цялоподкупното ни общество.

Върви в народна хубава носия
Мома със калайдисано котле,
Хорото във огромен кръг се вие,
На шиш пече се жертвено теле.

Надутият водач на парламента
Се приближава със тържествен ход,
За да пререже паметната лента
От името на кроткия народ.

След угощението на водачите
Започва работата на копачите.

602.

Радостта ни често е прибързана,
Но няма това я намалява? –
Нашата съдба е с нея свързана,
Не един на нея се надява.

Търсена обаче ненамерена
Е обнадеждаващата радост,
Тя отбягва хора неуверени
Със стремления от нисък градус.

Заслепени са мнозина влюбени,
Мамени и затова щастливи
Сред красивите лъжи изгубени
И необяснимо доверчиви.

С радости ги надарява Раят,
Истината докато узнаят.

603.

Какво ли мислят бързащите граждани,
Залутани из утринния час?
С протест или с предателско нагаждане
Посрещат и приемат всяка власт?

А може би са пълни с безразличие,
Родено във сивеещия град
От недоимък на пари в наличие
И от излишек на хроничен глад.

В тълпата те приличат на безименни,
Поели по печален жизнен път,
Където и при даване и взимане
Те само губят, страдат и търпят.

И непрекъснато им се внушава,
Че те са фактор, който управлява.

604.

Магия крие думата “покръстване”
За хора с неблагонадеждна вяра,
Светената вода с едно поръсване
Отнема на заблудите товара.

Покръстването вършат го кръстители
Със мечове и кръстове в ръцете:
Светци-будители и покорители –
Едно от двете или пък и двете.

На нашето покръстване по хребета
Възшества, вдъхновен от звездна орис,
Убиецът на варварските бебета
Пресветлият Ювиги Хан-Княз Бóрис.

А Тангра гледа тези светотатства,
Но не желае да ги възпрепятства.

605.

Сфинксът проговаря днес чрез киното
След безмълвни хиляди години;
Времето в пустинята изминато
Му помага, за да не загине.

Образи пробуждат вековете ни,
Подредени с режисура ловка,
Полуистини с лъжи приплетени
Се превръщат в кино-постановка.

Просеци надничат от екраните
И крале със своите метреси,
От писателя са призовани те
В чест на зрителските интереси.

И човек без да помръдне странства
През далечни дати и пространства.

606.

Преди да се окажат във аптеката
Лекарствата се раждат в Мисълта –
Превръща ги в открития полека тя,
След като първо са били мечта.

Във няколко кристалчета, получени
На дъното на малко стъкълце,
Е концентриран труд на много учени,
Работили със разум и сърце.

Когато почват бой със спирохетата,
Победата спечелват те със чест
Не с първата, не с втората, не с третата,
А с проба номер шестстотин и шест.

Но Ерлин с Бертхайм знаят ги малцина
И не е странно по каква причина.

607.

Във химията спят неизброими
Оригинални и красиви рими,
Които във едно стихотворение
Навлизат с трепет и въображение.

Редят се пиразоли, триазоли,
Алкани, витамини, масти, соли,
Обединени в истинска феерия
От десетина вида изомерия.

Обществените святи идеали
Са заменени с тиацетали,
В стремеж да се увеличат процентите
На мъдри мисли сред интелегентите.

Във тази молекулна бъркотия
Химикът има роля на месия.

608.

Физикът е неукротим поет,
Търсач на ритми в цялата Вселена,
Уверен във предвечния й ред
И в ролята, за него отредена.

Той ни разкрива странни имена –
Фотони, позитрони, кварки, кванти,
Пространства нови, нови времена
И лазери, родени в диаманти.

Общува с Нютон и със Галилей,
Прескача през светлинните години,
Не знае що е ямб или хорей,
Но знае за полетата единни.

Той може да превърне в уравнение
Дори и слънчевото затъмнение.

609.

Велики люде зъзнат във мансарди,
Живеят в недоимък и гладуват,
А други получават милиарди,
Макар че пукната пара не струват.

Научните открития са вечни,
Но често се приемат като скука
Във времена до болка безчовечни
И пълни с глухонеми за Наука.

Тълпата с апетит Я консумира
Под форма на какви ли не удобства,
Но без да оценява и разбира
Как Тя за щастието ѝ способства.

Науката – ни жива, ни умряла,
Е все девета дупка на кавала.

610.

Човекът първо пеел за забава,
А после е започнал да възпява.
Така настъпила е модата
На одата.

А одата е доста печеливша,
Освен ако целта е личност бивша.
Тя увековечава славата
В държавата.

Без оди няма никаква култура
И вход към висшата наменклатура,
Без оди липсват и човалите
С медалите.

Роденият народите да води
Изхранва гмеж от автори на оди.

611.

Когато боговете станат много,
Те подлежат на някакво прочистване,
За да изчезне смутната тревога
И богобоязливото стъписване.

Кой бог ще трябва вече да си ходи,
Това не се решава чрез гласуване,
А с призиви към кротките народи
С молитви, чудеса и пророкуване.

Къде са Хера, Зевс и Афродита? –
Вместо във храма, пълният днес музеите
За задоволство на тълпата сита
Далече на Елада от идеите.

Излиза, че божествената слава,
Тъй както всичко, също остарява.

612.

Изтръпването почва от петата.
Издига се. Достига колената
И не след дълго вече е успяло
Да покори останалото тяло.

Това е всъщност първата призовка
Към заключителната подготовка,
Когато устремява се душата
Към небесата, слизайки в земята.

Плътта не пожелава да загива,
Отчаяно оказва съпротива,
Но най-накрая бива победена
Чрез лекарската помощ пълноценна.

Самата смърт тържествено настъпва,
Щом и сърцето почне да изтръпва.

613.

За светците и от двата пола
Е с еднаква форма ореола –
Озарен от святостта си ярка
На главата точно е по мярка.

Любопитно е, че няма данни
На любимците си първозвани
Да дарява лично Бог украса
И със нимби да ги короняса.

Ореолите са земно дело,
Вършено със папите начело,
За да се печелят милиони
С освещаването на икони.

Но при тях едно е най-тревожно –
Свалянето им е невъзможно.

614.

На власт са хора от особен вид,
Сами нарекли себе си елит
И страдащи от инсуфициенция
Под форма на полуинтелигенция.

Преструват се, че бързат. Вдигат шум
Със цел да скрият липсата на ум,
Кое то представлява постижение,
Ценено от общественото мнение.

Удържат политическия фронт
С успех от хоризонт до хоризонт,
Защото, за да са с партийно звание,
Те нямат нужда от образование.

В народа си се влюбват всеки път,
Когато трябва да го продадат.

615.

Предчувствието е като хладилник,
Там бъдещето ни е замразено,
Студът е неговият строг закрилник
Преди да бъде обезобразено

От бързащото множество на дните...
Веднъж е сладко, друг път е горчиво,
Като по някакви причини скрити
То с преимущество остава живо

И продължава да ни произвежда
Очаквания за успех в живота,
Които да превърнем във надежда,
Ако отслаби Дявола хомота...

Но Дявола надежда рядко дава
И никога не я осъществява.

616.

Изчел съм много редове любовни,
Римувани, или в свободен строй,
В които вдъхновеният герой
Реди слова красиви и съдбовни,

Но взра ли се във мислите основни,
Съзирам в техния немирнен рой
Освен лъчите на сърдечен зной
Еднаквост на въздишките чаровни.

Как трудно е след хиляди години
Да пишеш нещо ново за любов
Е със баналността да се пребориш!

А небесата все са вечно сини,
Цветята не предлагат образ нов
И, щеш – не щеш, ти пак ще се повториш.

617.

Поети рядко пишат за науката,
За стих, намират я, че е голяма;
На портите към Космоса почука тя,
Но Музата, оказа се, я няма.

А тя била на преквалификация
Във курс за еколожки сладкогласни,
Където да добие нова грация
И усет за науките прекрасни.

Горещи откривателски вълнения
Ще придобият образ поетичен
И с прелестни лирични откровения
Ще стреснат гражданина безразличен.

Но ще помогне ли методът прост,
Е засега все още под въпрос.

618.

Съществуват суми с много нули,
Те държавата ни са прочули
С чудото, че могат да платят
Честността на всеки рóден съд.

Колко ли нещастни са крадците!-
Могат в бой да бъдат те убити.
При съдиите е всичко в ред,
Тъй като са със имунитет.

Той от трудностите ги спасява
В случай, че врагът ги застрашава,
Докато рушвети скок-подскок
Пълнят бързо банковия влог.

Затова навсякъде в страната
Със възторг прославят съдията.

619.

Умствеността е смачкана без жал
От собствените си изобретения,
Които бизнесът е обладал
И я държи във пълно подчинение.

Затъна нявгашният идеал
Сред куп практически съображения,
Скрепени с много банков капитал
И с малко благородно вдъхновение.

Машини и уредби проработиха
За радости във делничния бит
И трайно подобряване на отдиха,

Но ги плени демонът на властта...
Той неотменно бди, в душата скрит,
Навеки глух за Справедливостта.

620.

През всичките прекарани години
Водачи, роби, зверове познах
И зная, че сред всички най-невинни
Са хората, които правят смях.

Земята от люпилня за тирани
И средище на ужас и на страх
Е предопределена рай да стане
От хората, които правят смях.

Държавата ни без министри може,
Тя може и без други като тях,
Но би изстинала на смъртно ложе
Без хората, които правят смях.

А те, макар че често ги избиват,
Да се прераждат пътища откриват.

621.

Елизабет II е най-богатата жена на света.

Тя срещна светлата зора на детството,
Удостоена от добрия Бог
На венценосния баща с наследството
И с приказен владетелски чертог.

Короната прилегна на главата ѝ
И тя с лика си горд я украси;
Възкликваха придворните ѝ ратаи:
“На този свят със кралска кръв да си!”

Омъжи се за принц. И изневярата
Ї стана близка, като никой друг,
Децата ѝ са първи в надпреварата
Да пушат наркотичния боклук.

От всичките жени е тя най-властната,
Но без съмнение и най-нешащната.

622.

Огромен низ от всекидневни фрази
Разпръскват вирусите на лъжите
И пръскат обещания-зарази
Чрез свои глашатаи гласовити.

Изпълват безутешното пространство
Проникват лесно в книги, в ръкописи,
В науката, във селското стопанство
И даже в театралните кулиси.

Носителите им са тъй спокойни!
Не могат да почувстват болестта си
И с други болни, като тях достойни,
Попълват боледуващите маси.

А медицината какво да прави,
Щом външно те изглеждат като здрави?

623.

Съдът е фабрика за справедливост,
Изпаднала в необявен фалит,
Която със злокобна предвидливост
Си присвоява процъфтяващ вид.

Съдиите навличат тежки тоги,
За да се скриват после леко в тях,
А за да нямат собствени тревоги
Превръщат своя грях в обществен страх.

Приспивно хапче гълта съвестта им
И всичко тръгва по масло и мед,
А за властта си ще заплащат наем

Във някакъв отвъден свят незнаен,
Където ще им иска строг отчет
Въображаем бог, от тях изваян.

624.

Парите признак ли са на невинност?
Народът казва “Не!”, но във съда
Със помощта на косинус и синус
Доказват, отговорът че е “Да!”.

В съда невинността ни е валута
Със всекидневно обявяван курс
От честността съдийска прословута
За сметка на държавния ресурс.

Делата остаряват с вековете
И който не желае да плати,
Ще вижда справедливостта да свети
Единствено във детските мечти.

Човекът все пак най-накрая схваща,
Развързва си кесията и плаща.

625.

Пътуват ли пътуват големците
С народните пари, къде ли не,
И вие трудно ще ги убедите
Туризма си да преполвят поне.

Чрез доказателства трагикомични
Те ви внушават като две и две,
Защо със цели най-патриотични
Съдбата все към странство ги зове.

Понявга вяра хващате им вие,
Но скоро лъсва праведният факт,
Че всъщност животинска лакомия
Причина е за всеки техен акт.

А според тях основната причина
Е любовта към скъпата Родина.

626.

Отдавна липсва чувство за вина
Сред домораслите ни политичета,
Макар с измамни клетви да се вричат те
Във вярност към нещастната страна.

Не ги смуцава блудният разкош,
Заплащан със народната мизерия
И с някакво измислено доверие
В човеконенавистния им вожд.

Те като кърлежи се хранят с кръв,
Укрепват с кръв престола и короната,
За да внушат на хората изконната
Лъжа за герба с царствения лъв.

Но в рая им, прехвален и пресвят,
Не спират бедните от глад да мрат.

627.

Вулканът-Глупост никога не гасне,
Залива Глобуса с безумна пепел
С вълни, една от друга по-опасни,
И дух, мнозина мъдреци изтрепал.

Науката не смогва да ѝ пречи
Със постиженията на прогреса,
Опитва се да ѝ противоречи,
Но тя избягва нейната намеса.

Любимците изпълва със блаженства
С усещане за трайност и значимост,
А тя успешно се усъвършенства
И се превръща във необходимост.

Превъплъщава се сред всички нации,
Крале, велможи и цивилизации.

628.

Сто глупци не правят един умен
В родния ни многолюден свят,
Но го правят радостен и шумен –
Резултат, на всекиго познат.

Глупостта, възпята от Еразъм,
Властва над народите и днес,
Детрониран е водачът Разум,
Обвинен във липсата на чест.

А честта е често честа пречка
В царството на умните дела,
Хитростта, настане ли засечка,
И да я прескочи би могла.

Но глупците искат да я спазват
И със себе си да ни наказват.

629.

Умират ли компютрите, когато
Ги смачкат и превърнат в сив метал?-
Явлението е добре познато
Обаче кой духа им е познал?

Не литва ли той нейде из небето
Към специализиран светъл рай,
Безброят на компютрите където
Намират упокой в задгробен край?

Там има и заслужили компютри
С общопризнат във сметките обхват –
Ако не днес, то непременно утре
Ще станат вождове на Оня свят

И ще свалят със божията воля
На хората във рая монопола.

630.

Претегляйки човешките способности,
Потребни за държавнически сан,
Се срещаме със някои подробности
У всекиго, за този сан призван.

Талант, Почтеност, Творчески стремления
Са качества на губещия брат;
До най-последно място пада Геня,
Ако случайно стане кандидат.

А Подлостта е първа по класация
Сега, във бъдещето и преди –
При диктатура и при демокрация
Тя властва сред партийните среди.

За нея често тук и там се спори,
Но с нея няма кой да се пребори.

631.

Лежи човек безмълвен и застрелян
Пред своя честно построен дворец
Във този град, до болка пренаселен...
Дворецът е с гора и собствен ТЕЦ.

Убитият е делова персона,
Приятел с всички силни на деня,
Добре закрилян чрез и от Закона
Из цялата добруваща страна.

Животът му е истинска легенда –
Успех... подир успех...подир успех,
Безброй имоти давал под аренда

И баснословни суми е печелел...
От него вдъхновен, аз пример взех.
Тогава кой ли може да е стрелял?

632.

Доброто дело ражда изненади,
Защото често то е неочаквано
За хора стари и за хора млади,
Заклевани във Злото до прегракване.

А Злото е очаквано от всички,
Със неудобство му приемат липсата,
Доставят си го някои самички
Особено във случай, че от VIP са те.

Но също както се издирва злато,
Се трудят по света добротърсачите –
Малцина чисти сред огромно благо
Напук на робите и на водачите.

Народът ги зове първоучители,
Макар че рядко те са победители.

633.

Мрат гладните, а ситите тлъстят
Със странния въпрос “Какво да сторя?” –
С парите, давани да изтънеят,
Те могат да спасят немалко хора.

Безспорно правило се очертава,
Чрез многобройни факти проверено:
Надебелее ли една управа,
Тя трайно оглупява. Несъмнено.

Започва се най-първо с Кабинета,
Където появяват се шкембета,
Които бързо се уголемяват

И примера пренасят в парламента,
А там на дебелациите с процента
Банкетите го увековечават.

634.

Когато по неведоми причини
За добродетелите стане късно,
А любовта в сърцата ни изстине,
Очакваме Порока да възкръсне.

По правило, той идва все навреме,
Предлага вредом всякакви наслади
На всекиго, готов до ги приеме,
Особено на старци белобради.

И старците се хващат за Порока –
За добродетел не достигат сили,
Защото им е минал вече срока,

Отдават му се с безконтролна страст,
А след като му са се насладили,
Попадат в погребалната му власт.

635.

Сред многото събития предишни
Безспир измъчват нашето съзнание
Столетниците двадесетгодишни,
Загинали в Априлското въстание.

Какви са тези индивиди странни
От времето на нашето Възраждане,
За саможертва кървава призвани,
А не за участ на покорни граждани?

Желаем да ги сврем във календара,
Там нейде, гдето са свободни датите,
Кълнем им се във неотменна вяра,
Но за единовърци не ни смятат те.

За днешното почтено поколение
Те си остават чудно изключение.

636.

Слова и рими. Рими и мелодии.
За мисли и за чувства. Всеки път.
Към тях привързани са всички зодии
Откакто е ограмотен светът.

Освен във плен на музите възвишени
За римата настъпва звезден миг,
Когато стане въздуха за дишане
И хубостта на някой стих велик.

На Уитман римите не са любимите,
А Вазов пък е неразделен с тях,
Стиха да пазят са необходими те,
Но и без тях да пишеш не е грях.

Всевечна рима: На бодлива крава
Бог (ужким никога?) рога не дава.

637.

Медалът е палачът за Поета,
Убива безвъзвратно, като с меч,
Със него служи си Властта проклета,
Да заглуши свободната му реч.

“За Вашите прояви благородни
в културната ни нива нощ и ден
спечелихте си любовта народна
и затова с медал сте отличен.”

Медала връчва му едно добиче,
Удостоено с президентски пост,
Което трудно думичките срича,
Но гордо пъчи се и вири нос.

И всичко става, като на молебен –
Творецът е обаче жив погребан.

638.

Свободно слово в нашата държава
На демокрацията дава знак
И радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Повехна многолетната ни слава,
Пречупен е народният гръбнак,
Но радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Ни дъх на хората не им остава,
Гладът мори ги. Пак. И пак. И пак.
Но радиото ни осведомява
За минералната вода в Ирак.

Постигна ни потисничество ново –
Терорът на свободното ни слово.

639.

На воля в стихотворния птичарник
Живеят видове, какви ли не,
И всеки гений или пък бездарник
По избор може в тях да се кълне.

Врабецът е във употреба рядка,
А славеят – любимец всепризнат,
Докато дроздът и добрата патка
Не са за стих, а само за доклад.

Пернатият герой, най-често вкарван
Във тайнствения поетичен свят,
Е призрачно загадъчният гарван,
На Дявола доведеният брат.

А доста от крилатите артисти
Играят роля главно на статисти.

640.

Кое ли в робството е най-тревожно? –
Мъчения? Жестокост? Бедност? Глад?
Безчестие? Облагане безбожно?
Или усещане за земен ад?

Без всякакво съмнение те зло са
И водят до проливане на кръв,
Но отговорът точен на въпроса
За робската съдба не е такъв.

Тай според мен със сигурност се крие
В безгрижието на самия роб,
Оплакваме когото всички ние,
А той е роб по навик чак до гроб.

И затова най-искрено се чуди,
Че някой се заема да го буди.

641.

Престорената радост днес е силата
За множество самотни същества,
Във самотата тя им е закрилата
От подлите съчувствени слова.

Те чезнат често в неосъществимото
Желание за дружба и любов,
Потискано на гордостта със името
Под лъжежизнерадостен покров.

Животът им е странно представление
Със външен блясък и прикрита скръб,
Което свършва с тежка неврастения –

Необозрима и неизлечима,
Единствения придружител скъп
Във тяхната целогодишна зима.

642.

Много съвест се съдържа в книгите,
Писани от съвесто-дарители,
Но дали до всички хора стигат те,
Както казват детските учители?

Прави ли се съвесто-преливане
На ограбилите милионите,
Вместо, от съдиите прикривани,
Да се подиграват със законите?

Яростно са невъзприемчиви те
Към печатаните поучения,
Тъй като в растежа на активите
Съвестта е с нулево значение.

Въпреки голямата реклама,
Търсене към нея още няма.

643.

Има думи, силно проницаеми –
Девственост, любов и морска пяна,
По причини, лесно разбираеми,
Рядко подлежащи на промяна.

Срещат се и някои понятия,
Също проницаеми, но скрити,
Те са злоба, завист, антипатия,
Поотделно или пък и трите.

Вътрешно те вече са проядени
От проникването на порока
И обречени на бързо падане
В твърде предвидимата посока.

Знае се, че мислите и думите
Често са зависими от сумите.

644.

*...Душевна чистота: неосуждати, неклеветати,
необадовати, неприслушати нелъгати,
непразнословити...*

—Йеромонах Йосиф Брадати /1690-1750/

Обичам да се ровя в писмената
На нявгашните ни дамаскинари
И в тях да преоткривам красотата
На българските мъдрости прастари.

Без всякаква надежда са живели,
Че могат да дочакат свободата,
Но въпреки това били са смели
И са въставали срещу съдбата.

Болеели са свято за езика,
Освобождавали го от чуждици
Във полза на Родината велика
За разлика от родни политици,

Които с глупостите си *стартират*
И всичко пак чрез тях *финализират*.

645.

Толкова различни са човеците!
Всеки, казват, е една вселена! –
Въпреки обаче, че безчет са те,
Прилика си имат. Безсъмнена.

Подсъзнателно или съзнателно
Богомолно вярват на Лъжата
И пред нея чинно и старателно
Винаги превиват колената.

Подлеци им дават обещания,
Че ще им дарят съдба щастлива,
Но им готвят бедност и страдания,
А Лъжата с думи ги прикрива.

Поруганата наивна Вяра
Даже се излага на пазара.

646.

Аз зная, че през детството научен си
Със бъдещето да живееш в мир
И то като послушно кученце
Да вижда в твоя образ свой кумир.

Преминал си през курса за владетели
И по наследство си получил “шест”,
А поданиците ти са усетили,
Че да им бъдеш цар, за тях е чест.

Днес всичките ти царски празнословия
Не ще нахранят ни един бедняк,
Страната твоят царски род отрови я

С лъжи, че всеки ден сме по-добре,
Но, виж, съдбата дава кобен знак
И скоро всеки ще го разбере.

647.

Научих, че народен прокурор
Умрял в постелята си на столетник,
Почетен бил със погребален хор
И с реч на виден културопросветник.

Той не оставял живи врагове –
Убити и умрели хора само,
На съд не ще го никой призове...
Животът дълго лъгъл е смъртта му.

Палачи многобройни е сменил,
Умело с жертвите им ги е смесил,
И след като на всички е простил,
На Оня свят повторно ги обесил.

За разлика от много сиромаси,
В Отвъдното той пак е у дома си.

648.

Руините – най-старите свидетели
Из крамолните български земи,
Познават много роби и владетели,
Които всички Времето сломи.

Пред Римската стена са кръв проливали
Непобедимите войски на Крум,
Османци младенците ни избивали
И ОФ вдигал пропаганден шум.

Във вечностите свои непомръкнали
Те вярвали до сетния си дъх,
Но днес, като руините замлъкнали,
Покрити плътно са с надгробен мъх.

В местата, на събития богати,
Продават краставици и домати.

649.

Напътсван е светът от много страници,
Написани по най-различно време
От някакви неземни странни странници,
Които сеят непокорно семе.

Едни обичат мъдри поучения
И се прехласват в образа на Фауст,
А други си създават настроение
Чрез приключения на Мики Маус.

Мишокът става пръв сред шампионите
Пред всички Фаусти и Маргарити,
В лика му влюбени са милионите,
Защото и без мъдрост са честити.

Пред него философът стар немее
В очакване светът да поумнее.

650.

Когато Силата роди Насилие,
Героите измират най-напред,
А после подлеци във изобилие
Пред костите им дават свят обет,

Че в дните на спокойствие и щастие
Ще следват техния прославен път
И ще наложат свое пълновластие
Над избиратели, които спят.

Сега зъбчатките на политиката
Са смазани със кръв, със много кръв,
За истина и справедливост вика тя,

Но виковете ѝ ще бъдат все,
Докато трае масовият блъф,
И никой, никой няма да я чуе.

651.

Свещениците ни не са виновни,
Че Бог не иска да говори с тях,
За него всички ние сме греховни
И трупаме безгрижно грях след грях.

Предложихме му хиляди квартири,
Гнева му за да омилостивим,
Черковна музика отвред му свири
Сред полумрак и сред елеен дим.

От целите иззидани пространства
Със надписа свещен “Божествен дом”
Извира Слово божие и странства

Из нашата низвергната планета,
Очакваща желаниа прелом,
Но без борба от Дявола превзета.

652.

Монархът казва “Моя скъп народ”,
Поетът казва “Моя звезден свят”;
Народът храни царя цял живот,
Поетът честен скромно мре от глад.

Да, няма Право в нашите права,
А равните права са празен знак,
Разнасян от страхливата мълва
Пред входа на поредния Гулаг,

Където за смъртта си чака ред
Несбъднатият още млад поет,
Пожертвал скъпоценния си дар

Във името на святата борба
Против немилостивата съдба
И нейния върховен господар.

653.

“Сърби я Сърбия, сърби я”*
Обидата от пет войни,
Но лесно тя ще я изтрие
Ако се с нас обедини.

А за това не трябва битки
И войнствен пропаганден шум,
(Излъчван в радио-агитки),
Но само здрав практичен ум.

Достатъчно е за министър
Ако изпратят някой брат,
Във министерския регистър
Да бъде зачислен на щат.

Със други чужденци тогава
Той всички нас ще управлява.

* *Кирил Христов*

654.

В обществения ни живот
Се води спор горещ:
Дали тълпата е народ
Или е само гмеж?

Когато трябва да се мре,
Тълпата е на ход –
Спасява своите царе
И царския им род.

Тогава хвалят я безкрай:
“Народът е велик!
Той заслужава земен рай
До сетния си миг!”

Но царят вижда, щом преспи,
Отново пак тълпи.

655.

На Левски под проникващия взор
Застават днес водачите народни
С неизтриваемия си позор
И с обещания богоугодни.

Пред белокаменния монумент
Се сменят често почетните свити –
Министър председател, президент,
С различен лик и сходство на душите.

Подкупват го с букети и венци
И всеки вожд с любов се убеждава,
За упокой на всички подлеци,

Че Левски в гроба засега остава.
Оправил би ги бързо всички той,
Но кой да го повика? – Няма кой.

656.

Човечността изглежда невъзможна
Сред човекоподобните тълпи,
Пияни от жестокостта набожна,
Която Бог привикна да търпи.

Разкъсани са мамещите струни
На вечната и святата любов,
А раят на предвечните маймуни
Се управлява от порадък нов.

Навред се бори всеки срещу всеки
През този пълен със лъжа живот,
Защото кървавите му пътеки
Не водят към спасителния брод.

Но все пак чакаме от памтивека
Очовечаването на Човека.

657.

Смъртта е бедствието за щастливите,
Но за нещастните е търсен цар,
От полъха ѝ леден се опиват те
И нейния отровно сладък чар.

Предлага им спокойно ново жилище
Без данъци, без робство и без глад,
Дали във ад, във рай, или в чистилице,
Поповете и Кръстът ще решат.

Местата в Оня свят са пренаселени,
Това обаче няма да ги спре –
И граждани да са, и селяни,
Ще ги посрещнат без дискриминация,

Ще им внушат, че вече са добре,
И ще им обещаят демокрация.

658.

В Картината се влиза през очите
В море от недокосната надежда,
В която чудни прелести са скрити
И Космосът във нея се оглежда.

Картината остава вечно млада
И Времето пред нея се прекланя,
Там полетялата стрела не пада
И не зараства зейналата рана.

Творецът мре във нея десеторно
Преди да я венчае с Идеала,
Към него сам стреми се неуморно,

Но без да го отделя от мечтата,
В творбата му безсмъртна засияла –
Обичана, но често непризната.

659.

Децата израстват сред свят от забрани,
Сред свят от забрани живеят и мрат,
Забрани създават душевните рани,
Които напразно лекува Умът.

Отляво, отдясно се раждат проекти
За братство, за равенство и за любов,
Пророци надават в безбройните секти
На вечна измама победния зов.

Човек е обречен без път да се лута
И търси напразно спасителен брод
Сред цяла река от ненужни табута
С присъда за робско тегло доживот.

А ние се борим през срока си кратък
Със вяра, че правда ще зърнем оттатък.

660.

Прехвърляли са ни от криза в криза
През нощите и дните на годините,
На светло всяка грешка днес излиза.
Освен причините.

Най-подлите измежду подлиците
Избрахме сред червените и сините,
Във кризите прозряхме тайни скрити.
Но без причините.

Накрая проумяхме и разбрахме,
Мираж че бе оазисът в пустинята,
И схванахме, че лъгани живяхме.
Но без причината.

И питаме Историята своя:
Виновен кой е?

661.

Успехът не желае да понася
Товар от Честност в пътя към върха,
Понякога я взима за украса,
Но главно в редовете на стиха.

Тя само там се чувства у дома си
Сред блянове и тъжен звезден прах,
Разпръскван от поети и монаси
С надежда да спасят света от грях.

Човек копнее с чест да се гордее
Но, заслепен от купища пари,
Не вижда Справедливостта къде е,

И липсата ѝ вечно ще го мъчи,
Ще го преследва и на сън дори,
Присъдата си тежка да му връчи.

662.

Подлецът чувства изблик на почтеност
Понякога, когато и заспал,
И тръпне пред нечаканата ценност,
Която без да иска е познал.

На сън той в светла добродетел плава
И с праведност над истината бди –
В прослава на прекрасната държава
Оставя вредом паметни следи.

На бедните блага раздава щедро,
Не лъже, не злослови, не краде,
И на сърцето му е леко, ведро,
Че няма никого да предаде.

Очи разтрива. Слънце грее въвн.
-О, слава богу,че било е сън!

663.

Грехът е сред човешките права,
Които няма кой да ти отнеме,
Бог в твоята глава го прикова,
За да го ползваш там по всяко време.

Дали ще може той да те спаси
От робствата, които те обграждат,
И с добродетели да украси
Злодействата, които в теб се раждат?

Грехът навява волност, ведрост, мощ,
И някакво приятно превъзходство,
Че ти си предопределен за вожд,
Стоящ над жалкото човешко скотство.

И мислиш: “Злото ми е позволено
И предварително ми е простено.”

664.

За разлика от бога и от царя
Насилникът е близо всеки миг,
И нивга не престава да повтаря,
Че на земята той е най-велик.

Величието му е като него дребно,
Натрапвано на всички нощ и ден
И също като него непотребно,
Но той с безочие е запасен.

Приятел му е само Сатаната
И жаждата навред да бъде пръв
На подлостта чрез силата позната,

Макар светът на вид да я проклина.
Насилникът представя се за лъв
И затова живее във пустиня.

665.

Мечтайте, хора, докато мечтите ви
Все още във душите ви са читави,
Защото без съмнение те утре
Ще бъдат направлявани с компютри.

За всяка ще се иска разрешение
От някое централно управление,
А прозвището “упорит мечтател”
Ще бъде равнозначно на “предател”.

Мечтите ни ще бъдат наблюдавани,
Класифицирани и подравнявани,
Ще бъдат подредени във редици
И крак ще удрят те като войници,

Навеки за да процъфтява славата
На вожда, на властта и на държавата.

666.

Разглезените божества небесни
Лъжите си превръщат във религии,
А със надежда правдата да блесне
Човекът още в техните вериги е.

Брамини, папи, ходжи и равини
Го тъпчат с експлозива на омразата
Към всичките създания невинни,
Спасили си по чудо от заразата

На разните икони и разпятия
В библейските сказания и басни
За непорочното свето зачатие

Сред ангелите чисти на Йехова...
А всъщност всички чудеса прекрасни
Са привидения на богослова.

667.

Самоубийствено изтичат дните
В безпамятната зев на календара,
Косите вече са със скреж покрити,
Посърнала е нявгашната вяра.

На парещите спомени тълпата
В душата скръбна трудно се побира,
Там съвестта ни като звяр се мята
И болката оставя трайна дияра.

Понявга все пак има мисли свежи,
Които радостта ни възкресяват,
Появата им светъл знак бележи

Върху безжизнената плът на мрака,
Където неуморно възвестяват:
“Освобождение отвъд ви чака!”

668.

Расте корема и отслабва кръста
По силата на непризнат закон,
А Бог, комуто всеки ден се кръстя,
От своя трон не чува моя стон.

Безмилостните дни са се увили
Като усойници около мен,
Изсмукват вече сетните ми сили
И скоро аз ще бъда победен.

Улисан с формули и епруветки,
Все философски камък дирех аз,
Натрупах доста неплатени сметки
С надеждата за злато и за власт.

А цялото ми светло упование
Роди предсмъртно разочарование.

669.

Призраците никога не спят,
В дебрите на своите мистерии
И тревожат земната ни плът
С болката на свято суеверие.

Те са помощният персонал,
Който нявга в Рая назначавали
Да забърква тайнствената кал
И от нея Бог човек създавал е.

Не оставят никакви следи
При невероятното си скитане,
Нямат ореола на звезди,
Но като звездите са почитани,

Тъй като човешката надежда
Често до безумие се свежда.

670.

Смъртта ни придружава в старостта,
Но без да се обвързва с точна дата,
Засяда кротко в тялото ни тя
Покрай безсмъртието на душата.

Над спомените слага кръстен знак,
Потапя ни в лекуваща забрава,
Където няма достъп никой враг,
А Господ всички грехове прощава.

Смилява се над нашето сърце,
Като ни дава месечна отсрочка
Преди със тържествуващо лице
На старостта ни да постави точка.

А после в името на Господ-Бог
Приветства ни с любезен некролог.

671.

Любовта преизпълва сърцето,
А във мозъка властва Ума,
Но кое ли е мястото гдето
Е на нашата Съвест дома?

Дали в бъбрека тя се е свряла,
Или някъде в черния дроб,
Или може би в цялото тяло
Обикаля неспирно до гроб?

При едни се задържа в петите
На мазолите в твърдия слой,
А при други наднича в очите
Или в пъпа с подкожната лой.

И понеже не знаем къде е,
Се отказваме лесно от нея.

672.

Днес,
Ведно със повсеместния прогрес
По спешност се наложи
Човек да може
Създаването на лъжи
Не лично, а фабрично, да продължи.

Във парламента
Сглобяват ги на лента,
А после Прокурора
Прилага ги на хора.

И всички – здрави и болни,
Са много доволни
С лъжи удобни,
Обилни и правдоподобни.

673.

Глупостта е право на щастливите,
Тя не може да им се отнеме
От умрелите или от живите
В минало или в сегашно време.

Пази хората си от несгодите,
Сред трагичните проблеми скрити,
Горди всички из живота бродят те
Със звезди в косите и в очите.

Хвалят ги поети и писатели
В стихове със рими и без рими,
А възторжените избиратели

С бюлетини честни във ръцете
Ги зоват “учители любими”
И се вслушват в техните съвети.

674.

Ехти красноречивата бърбривост
Из градове, паланки и села
За свята Свобода и Справедливост
На хора с гордо вдигнати чела.

Къде са те? – Подвързани във книги
Или върху сребристия екран,
А живите живеят във вериги
И Правдата за тях е само блян.

На словоблудство кървавата пяна
Обагря Истината с цвят червен
Във името на Кликата, избрана
С позора на народа заслепен.

А мотото “В началото бе Слово...”
От църквата се взима наготово.

675.

Как спокойно пишат за Смъртта
Литератори, и то сред най-прочутите,
Сякаш че на тях самите Тя
Давала е лично интервютата!

Сякаш водил ги е за ръка
Данте из задгробните селения,
А Харон в подземната река
Им е давал точни разяснения.

Всъщност всичко там е само мрак
Със гаранция за безизходица,
Няма дявол, бог, приятел, враг,
Нито Божи син и Богородица.

Все пак е добре, по наше мнение,
В тях да вярваме. Без убеждение...

676.

Гърмежи. И сърната е убита.
Убиецът заема горда поза
Над трупчето, което още рита...
Така лекува своята невроза.

Убийството добре го разтоварва
От кабинетната му преумора,
В това готов е искрено да вярва.
Помогнало било на много хора.

Безпаметно все още тя кърви,
Докато той се кичи със трофея
На снимката с отрязани глави,
Със нея после за да се гордее.

А в речника Моралът е готов
Вместо “Убийство” да постави “Лов”.

677.

Безсмъртието може да погуби Човека
—F. Nietzsche

Недоверието към умрелите
Напоследък се увеличава,
Хората – и черните, и белите,
Не бленуват за посмъртна слава.

Приживе очакват те признание,
Запечатано върху бетона,
Затова сега е модна мания
Да отлееш крак вместо икона.

Пълнят се “Пътеките на Славата”
Със следи от стъпала и длани,
За да бранят утре от забравата
На Успеха жертвите избрани.

Времето обаче в перспектива
Всички славни имена изтрива.

678.

Избрала бе го щедрата природа
Да сочи пътя верен на народа
И устрои му хубав кабинет
Направо в Министерския Съвет.

Там честно заседава без умора
В компания на други честни хора
И често украсява за ефект
Речта си с “а пропо” или “аспект”.

Способен и да прави преглед бегъл
Дори върху трактатите на Хегел
И да доказва, че е много шик
Да не използва български език.

Народът слуша го без гняв ни капка
Е безпогрешно му скроява шапка.

679.

Зящо нараства нуждата от зло,
Когато то и без това е много?
На думи всички го осъждат строго,
А всъщност е навред добре дошло.

Обрамчва на короните кръга
При папи, при царе и кардинали
Без никой клет страдалец да пожали
И да премахне нечия тъга.

Крепят го властелини на върха
И му помагат да се умножава
В съюз със Ужаса и със Страха

За траен мир в нещастната държава,
Където пред съдийските очи
Законно да се увековечи.

680.

“По-добре е да си беден отколкото непокорен”
—Конфуций

Загадъчна е титлата “мъдрец” -
Не се купува и не се продава
От никой храм и никой Свят Отец,
А може само да се заслужава.

Присъжда се на Омир, на Сократ,
На Демокрит, на Кант, на Достоевски
И на Исус (но не и на Пилат!),
А с право най-заслужено – на Левски.

Почитани са техните дела
Без дипломи, без ордени и оди,
Във столици, паланки и села
Сред разни континенти и народи.

Но глупост, като тази тук начело,
Е в сила да засенчи всяко Дело.

681.

Кой е Абра(кадабра)шев?

Той през миналото лято
Писа музика за НАТО
И уплаши млади, стари,
С барабани и фанфари.

В чест на царската прослава
На аванта се надява,
Щом като на ноти турга
Одата си за Кобурга.

Доста хора се заеха
Да го хвалят за успеха
И за службата му жалка,
Като царска изтривалка.

Всъщност неговите грижи
Са подметките да ближе.

682.

Почтеността изглежда подозрителна
Бандитите откакто са на власт
Със гръмогласността предупредителна,
Че никой друг за нищо няма глас.

Превзеха на държавата етажите
Без чувството на срам или на грях
И вие всички трябва да докажете,
Със тях че сте и сте едни от тях.

А иначе ще мрете в сутерените
На честността под тънкия покров
Сред тъжната задруга на почтените,

Където с добродетелите слети
Ще ви дарят с народната любов,
Но не преди, а след като умрете.

683.

Да си човек е безпощадно трудно
В страната на законните насилия,
Където обществото многолюдно
Живее сред поредната Бастилия.

Тук людете на отказ са готови
От своите подобия божествени,
Понасят чинно робските окови,
Дори ги славят с всенародно честване.

Те пеят, че “народността не пада”,
А зъзне там, под свода на музеите
И на лъжите шумни във парада,
Командван от парите на евреите.

Маймуните с човешките си маски
Във робство си разменят робски ласки.

684.

Тъгата е наградата за Гения
Затуй, че сътворява чуждо щастие,
А неговите собствени тежнения
Светът приема с черно безучастие.

Животът му е с малка продължителност
Сред дълголетието на глупаците
И упоритата им отмъстителност,
С която победител всепризнат са те.

На Гения местото е в Отвъдното
При слънцето на славата божествена
ведно със всичките мечти несбъднати,

примесени с безбройни унижения
и със неблагодарността обществена,
превърната в посмъртно възхищение.

685.

Подслушването вече е “подмисляне”,
Извлечено от мозъка без жал
Със апарати електронно-числени,
Които Ученият е създал.

Най-последно мисленето е заробено!
Невроните разкриват своя лик!
Правителството, мъдро ръководено,
За всички знае всичко всеки миг.

И всички сънища са наблюдавани
От Космоса чрез мощен сателит,
За да се взимат мерки без забавяне
Срещу врага, отявлен или скрит.

По този начин Глабусът ни роден
Ще се превърне в рай международен.

686.

Когато стиховете ни са куци
И трябва някой да ги подпомага,
Те с помощта на музикални звуци
Да се превърнат в песен се налага.

Политва тя в културното пространство
И гордата си слава възвестява
На местна почва, а дори и в странство,
Чрез смелостта на шумната поява.

Мисловността ѝ в този шум изчезва
Ведно със собствената си нелепост,
Но във замяня критиката трезва
Съзира в нея музикален епос.

Макар и куца влиза – леви, десни! –
Във сборник “Нови Стари Градски Песни”

687.

Изпод пръстта, опрян на тежка сопа,
Със поглед ни следи Питекантропа,
Там гние той от милион години,
Но въпреки това сме му роднини.

За неговия малък гладък мозък
Светът е нявга бил красив и плосък –
Без ООН, без хора под пагони,
А в траен мир с природните закони.

И затова той с право ни се чуди,
А може би ни смята и за луди,
Че бързаме великите наследства
Да разрушим навеки с всички средства.

И бликват от местата на очите
На Праисторията ни сълзите.

688.

Как малко значи чуждият живот
За хората, начело на държавата!
Завихрили са кървав хоровод
И с чужда смърт те търсят път към славата.

Презират гордо чуждата печал
Заради клетвата пред идеалите –
Народът уж бил нявга тях избрал,
Но май че всъщност него са избрали те.

Най-странно е, че в този мрачен фарс,
По силата на зла халюцинация,
Те, верните следовници на Марс,
В чест на мира затриха цяла нация.

И няма как да им осъдим целите,
Защото знаят да мълчат умрелите.

689.

Къде си ти, Априлско поколение,
Със своите награди и медали,
С червените партийни поръчения,
Със поетичните си рецитали?

Гръбнакът ти бе ярко политически
И беззаветна вярността партийна,
Но хвърли партбилета си панически
При първи страх във ямата помийна.

Така постъпват милите писатели,
Щом съвестта им трябва да се брани,
Превръщат се във ветропоказатели,
За да запазят своето имане.

Участието в явната измама
Те скромно казват, че е лична драма.

690.

Човекът е убит. Вината? – Ничия,
Защото във света ни обновен
Убийството чрез пълно безразличие
Не се помества в никой правен член.

С молитви се старае Проповедника
Убийците пред Бог да защити,
Чрез тях да вложи топлина във ледника
И безразличието да прости.

Човекът бе разчитал на спасение,
Повярвал бе във идеала скъп
На новото почтено поколение,
Но то безстрастно му обърна гръб.

А след смъртта му, като изкупление,
Му подари безплатно погребение.

691.

Кой ще опише ада на жените,
Продавани във странство и в страната?
От мъка са им изтъкани дните,
При все че ги сравняваме с цветята.

Откърмят те страдание без мяра
И красота без край и без начало...
Била тя дивно млада или стара,
Жената храни болка в свойто тяло.

Навсякъде тя болката си носи
Възвишена, измамна, непреходна,
Ведно с неразрешимите въпроси
От кал ли е, или богоподобна.

Непоправимо силен ѝ е нравът.
И не обича да я съжеляват.

692.

В България – родината на розите,
Готова към Европа да се втурне,
Нараства броят на културолозите,
Но намаляват хората културни.

Глаголят ни културо-говорители
За нова “иНдентичност” и “аспекти”
И ние, благоверните им зрители,
Сме пленници на техните проекти.

А под червената мъгла на догмите
Настъпват призраците на терора,
Заели се със чест да подпомогнат те
Чрез своята магия всички хора

И водени от помисли велики
Да ни превърнат в извор на антики.

693.

Наричаме ли щастието “чудно”
И “чудна радост” радостта голяма?
Да отговорим никак не е трудно.
Нещастието обаче чудно няма.

Нещастието е естествен модул,
Чрез който Бог навред ни направлява,
Човекът – честен, злобен, или подъл,
Със него ляга и със него става.

Напразно се стреми да се отърси
От кобния си знак неизтриваем,
А Сатаната му шепти “Добър си!”,

Като му дава нисколихвен заем
И му предлага абонат да стане
На клуба му. Там входът е с покани.

694.

Нараства непристъпността на касите,
Но обирите все пак не престават,
От черквите крадат иконостасите
И крепне на бандитите съставът.

Оплакват се на своя Бог монасите,
Към него горестни молби отправят,
Да хвърли поглед върху сиромосите,
Та те от бедността да се избавят.

Но Бог прощава само на бандитите,
Невинните от Бог не се нуждаят,
А храмовете се строят от ситите,

Със щедростта на техните дарения,
Подслон за да им обещае Раят
Със най-възвишено благоволение.

695.

Убиецът на само неколцина
Престъпник е във своята родина,
Убие ли обаче милиони,
Той вече кандидат-Наполеон е.

Гадатели му подвизи вещаят,
Ваятели му паметници ваят,
На него гари и села наричат,
А първолаци името му сричат.

Къде ли не и как ли не е тачен
Нагонът му към смърт, зловещ и мрачен,
Обсебил неговите дни и нощи,
И той зове безумно: Още! Още!

Пред него се прекланят всички хора,
А дребните убийци – във затвора!

696.

“...В главата е неговата Ахилесова пета...”

—Из периодичния печат

Ахил е бил надминат от петата си
Във надпреварата за светска слава,
Отдавна тя със медицински сатус е,
Незаменим научен термин става.

Засяда здраво и в литературата,
Там гдето нявга Омир бе я вписал,
В адвокатурата, в прокуратурата,
Веднъж във пряк, друг път в преносен
смиъл.

Придвижва се навсякъде по тялото,
Според изискването на сюжета –
Отделно или като част от цялото
С просвета, чрез цитати възприета.

И стигаме до фразата крилата:
“Петата Ахилесова – в главата”!

697.

Превръща ли се в звяр Човека
Или е по начало звяр?
Дори и преди двеста века
Въпросът бил е вече стар.

Между Добро и Зло се мятат
С надеждата да го решат,
Но никой още на Земята
Към отговор не сочи път.

Човек създал е Бог и Дявол
Сам себе си да разбере
И неведнъж е заявявал,
Че истината ще прозре.

Но тя, доколкото я има,
Е все така неуловима.

698.

Свърхпроизводството на новини
Прекърши устрема на паметта ни,
Превърна истините ни в забрани,
На чужди истини ни подчини.

Заробени от чужда свобода,
Повярвахме, че тя ще стане своя,
Задави ни на думите пороя
И разумът ни чезне без следа.

На страстите неверният компас
Безмилостно насам-натам ни води,
Докато схванат бедните народи,
Че волята се крие въвн от нас.

На медиите фината настройка
Е, вместо с меч, да действа със упойка.

699.

Вождът ни е всепризнат негодник,
Тъй като на Дявола е сродник,
Бедствия той причини безчет,
Но навред е с почести приет.

Вестникар го всекидневно хвали,
Президентът връчва му медали,
Кланяг му се, като че е бог
С ореол от златен банков влог.

Себе си във всички други вижда,
Затова и всички ненавижда,
Всеки брат приема като враг,
Пръв готов е да му тури крак.

Сам на самотата си обречен,
Си втълпява, че ще бъде вечен.

700.

Нищожествата нямат врагове,
Не са мишена те на чужда ярост,
По име рядко някой ги зове
И често стигат до дълбока старост.

Не ги засягат ничии беди,
Борби, въстания или несгоди,
Не може никой да ги победи,
Безличието им напред ги води.

Те са живителният чернозем,
Където никнат новите тирани,
Но без това навреме да съзрем

И да окажем някакъв отпор
Попадаме във техните капани,
Споделяйки задружния позор.

Съдържание

Земята ни – космическа избраница	7
Късно е да спрем да се залъгваме.	8
Има болници в прекрасни здания	9
Невинността понякога е стока	10
Той носи безупречна скъпа риза	11
Във този свят широк	12
Едно грозно чудовище	13
Добрите притчи вече са разказани	14
Свободен, или пък под чуждо иго	15
Измежду многобройните права.	16
Отвърщат взор читателите масови	17
Солените потоци на сълзите.	18
И двете важни дати за човека	19
Живеят гордо между нас писатели	20
Разпокъсана е Вечността	21
Тъгуват кучетата ни. Без маска.	22
Той съзерцава. Търси таен смисъл	23
Христос създаде нулевия век	24
Благата наши от различен тип са	25
Обграждат ме Съвети със съвети	26
“Убиване на Времето”... О, Боже!	27
Проектът за ракета до Луната.	28
Във родолюбието мярка няма.	29

Учудвах се, когато бях дете	30
Не съм привърженик на Старостта.	31
Ако се случи някога магаре	32
Във дългосрочния ми родов влог.	33
И все пак, съществуват честни хора	34
За възрастта си старецът бе як.	35
Дебелата певица се пропива	36
Измисленият образ е послушен.	37
В Историята входът е безплатен	38
Заветна дарба! – да прикриваш нещо.	39
Кого зоват “обикновен човек”?	40
Забраната на смъртно наказание.	41
Живее нашата страна, живее	42
Обвързани сме с гръмогласно	43
Навремето Сатанаил решил	44
Твърди се, че животът ни е вечен	45
Любимата изстрадала Родина.	46
Лекарят-чистач, със власт белязан	47
Паметникът му е ръкотворен	48
Каква забележителна промяна.	49
Акулата блаженства във безмълвие	50
Понякога се чудя на актьорите.	51
Безпаметни закони ни сервират	52

Да, Картаген не беше победен	53
За инвалидите се разговаря	54
Разболяваме се все по-лесно.	55
От векове насам пред хиляди мадони.	56
Разлиствайки прастари писмена	57
“Право да се смятат за красиви	58
В съвременното ни Средновековие	59
Днес осем милиона християни.	60
Човекът наш, по примера на	61
От времето на старите папируси	62
Страданието ражда красота	63
От вноса и износа на култура	64
“Довиждане!” – родилен зов на	65
Не са еднакви вече вековете	66
Медиците познават кой е луд	67
Висш Съд, Прокуратура и Полиция	68
Преображенията на войната.	69
С вродената боязън от смъртта	70
Във дългата поредица на нулите	71
Дори и за врага Тя бе велика.	72
На всичките съдилища напук	73
Седя пред купища книжа и	74
Носят се от памти века слухове	75
Клишета странни бродят сред	76
Жестокостта привлича.	77
Природата е майка благородна	78
Понявга на Земята идва мъж	79

Орфей е бил неповторим талант,	80
Възнегодувам с всичките си фибри	81
Не е ли златото велик посредник.	82
Страданията в този хубав свят	83
Докога ще бъде оправдана.	84
Защо руснаците из нашите земи	85
Безначалност – неугледно слово	86
Здравето поскъпва непрестанно	87
Морето, планините и небето	88
“Впрочем, ако трябва да сме	89
Робството ни е международно	90
Земята ни отскоро е “глобална”	91
Приятелството – висшата човечност	92
Питал съм се не веднъж и дважд	93
Какъв могъщ вълшебник е снегът!	94
Той люби аромата на числата	95
Сред времената ни глаголни има	96
Покрита с бойна слава е Родината.	97
Стоях сред чакащи за хляб	98
Ти, Пепеляшке, като нежна ласка си	99
Без жертвеност какво е обичта?	100
Оптимизмът стана ли професия?	101
Разчувствената дама се опива	102
Планетата ни – люлка на титани	103
Не знаели, че те ще станат древни.	104
Заветна завист буди Аспарух!.	105
Учудвам се на странната загадка	106

Подкупната природа на света	107
Нова мъдрост в мъдростта роди се	108
В отвореното днешно общество	109
От пристъп на редици гъсти	110
Ботев, Вазов – образи огромни	111
Ликуват тайно всички мракобеси	112
Мъдрият човек е толерантен	113
Великите антични предводители	114
Обичам онзи пещерен човек	115
Ако наивните са многочислени	116
Речникът ни пълен с родни думи е	117
Бог някога е възкресил сина си	118
Обикновено ги рисуват в черно	119
Глупакът грее в своята вселена	120
Подрежда се керванът на науките	121
Играеше трагични главни роли	122
Той страдаше безумно и красиво	123
Покварата – и малка, и голяма	124
Скръбно е когато две души	125
Защо светът ни се шекспиризира?	126
Чешми крайпътни са крайпътни	127
Самотата често е проклината	128
Съвършенството е отегчително	129
Ако от любовните романи	130
Благотворителните учреждения	131
Богат престъпник рядко бива съден	132
Какво в света е толкова противно	133

Сред милиарди хора в този свят	134
Поетите намират вдъхновение.	135
Къде ли не навлязоха панелите	136
Във царството на безтегловността	137
Не се пробуждай, драги Кубертен.	138
Човекът-инструмент живее лесно.	139
Страстта ми ме изгаря без пощада	140
Познавах го, когато беше млад.	141
Животът ми е все по-всекидневен.	142
Познавах се с едно човече ведро	143
На ангелите кой ли им заплаща	144
С лъжа, че уж е жертва на заблуди.	145
Роди се той в страна на великани	146
Във джунглите най-тачената фигура. . .	147
Безспорно наркотиците са зло.	148
Сред хаоса на буквените знаци	149
Понякога от ада в дни на криза.	150
На птиците завиждат рой	151
Ожесточение, ожесточение.	152
Животът – право или задължение?	153
Какви са правилата наши.	154
Учудвам се с какво упорство хората . . .	155
Огромни купове човешки трупове	156
При моята печална равностетка	157
Вярността цени се не в победите.	158
Те вече са придатък към машината	159
Безбрежна е, но не и	160

Да, всички, всички мразим	161
Възпя Поета живите и мъртвите	162
Съдебните процеси са явление	163
Прастарите твърдения лъжливи	164
Престорена е често добротата	165
Децата – господари на света	166
Диктаторът умира ненаказан.	167
“Къде си вярна ти любов народна?” . . .	168
Момчето зад гишето няма име	169
Отдавна Бог с човеците е скаран	170
Човек на този свят се ражда трудно . . .	171
Пророчески очи. Осанка	172
Обществениците ни са отлични.	173
Светът е свят на Новината-мълния. . . .	174
На кардинал дьо Ришельо	175
Защо международните закони	176
Съществуват чудотворни граници	177
Във паметния списък на светците	178
Със взрив са пълни мъжките сълзи. . . .	179
Въпроси има мъдри и дълбоки.	180
Често срещаме слова-завеси.	181
Четиринайсет хиляди войни.	182
Днес младежта ни е самолюбива	183
Управниците стават все по-скъпи. . . .	184
Мъгла безбрежна и мъгла.	185
Къде е примерът за издържливост? . . .	186
Естествено ли е един от нас	187

Не се осланям аз на никой бог,.....	188
Човекът идва на света с надежда,	189
Ловът бе нявга средство за	190
Прекрасно пеят птичите ята.....	191
Големите проблеми на света.....	192
За Свобода, за Равенство.....	193
Във скромния си дом.....	194
Не търсеше духовното в живота	195
Какво откраднал бих от младежта?....	196
Надеждата – лъжа неосъзната	197
Бедният е въвн от новините	198
“Съгласна ли сте да вечерям с Вас?” ...	199
По силата на някаква прокоба	200
Раните в душите са особени	201
Въпрос световен и въпрос върховен...	202
Попизпълнителката се вълнува	203
Прочетох пожълтелите изрезки	204
Във каменните джунгли на града.....	205
Нечестно често чувствата любовни ...	206
Робството обича радостта	207
Не съществува сваятна революция....	208
И да търсят, няма да намерят	209
Аллах, Йехова, Саваот, Христос	210
Почне ли се разговор за цигани.....	211
Познавам как изглеждат хора	212
Раздават се прелюбопитни звания ...	213
Без колебание цъфтят цветята.....	214

Бе нявга добродетел честността.....	215
Загиват хора всеки божи ден.....	216
Със болни е препълнен този свят.....	217
Голямата прогресия.....	218
Научих, че отскоро съм клониран.....	219
Проучват се Антарктика и Арктика ...	220
Безмилостно обсебва го земята.....	221
Като младеж бе даровит читател.....	222
При липсата на електронни връзки ...	223
Възторгът ми е чист и непресторен ...	224
Религията – обич и коварство	225
Как само хвалят нашия народ!	226
Величието на една държава.....	227
Не бях наясно дълго как така	228
Каква мечта таи един картоф?	229
Малкият човек е без защита	230
Велик художник ли и Модилиани?.....	231
Човекът сам е ни добър, ни лош.....	232
Когато е платил комуто трябва	233
Голямата любов е без “обаче”.....	234
От делничното да направи вечност....	235
Успее ли богатият негодник	236
От българския Седемнайсти век	237
В граматиката ни международна	238
Управниците тънат във веселие.....	239
На “Хляб и зрелища!” им липсва	240
Надеждата е много уморителна	241

Голям тиран е малкият екран!	242
Възпети са природни красоти	243
Светът е пълен с разни състезания	244
“Атом”, на латински “Индивид”	245
При робството устите са затворени	246
Сред всичките науки на Земята е	247
Надгробни речи. Те са с вид особен	248
Неподкупността се среща главно	249
Доведоха го в София от село.	250
Войната си спечелва порицание	251
За някакви си петдесет години.	252
Пропаднали на сцената артисти	253
“Христос Воскресе!” – с радостна.	254
Очаквам с трепет вчерашния ден	255
Сломени са творците на богатата	256
Отдавна слушаме за “Първа копка”	257
Радостта ни често е прибързана	258
Какво ли мислят бързащите	259
Магия крие думата “покръстване”	260
Сфинксът проговаря днес чрез	261
Преди да се окажат във аптеката	262
Във химията спят неизброими	263
Физикът е неукротим поет	264
Велики люде зъзнат във мансарди.	265
Човекът първо пеел за забава	266
Когато боговете станат много	267
Изтръпването почва от петата	268

За светците и от двата пола	269
На власт са хора от особен вид.	270
Предчувствието е като хладилник.	271
Изчел съм много редове любовни.	272
Поети рядко пишат за науката	273
Съществуват суми с много нули	274
Умствеността е смачкана без жал	275
През всичките прекарани години	276
Тя срещна светлата зора на	277
Огромен низ от всекидневни фрази	278
Съдът е фабрика за справедливост	279
Парите признак ли са на.	280
Пътуват ли пътуват големците	281
Отдавна липсва чувство за вина.	282
Вулканът-Глупост никога не гасне	283
Сто глупци не правят един умен	284
Умират ли компютрите, когато	285
Претегляйки човешките.	286
Лежи човек безмълвен и застрелян	287
Доброто дело ражда изненади	288
Мрат гладните, а ситите тлъстеят	289
Когато по неведоми причини	290
Сред многото събития предишни	291
Слова и рими. Рими и мелодии.	292
Медалът е палачът за Поета	293
Свободно слово в нашата държава	294
На воля в стихотворния птичарник	295

Кое ли в робството е	296
Престорената радост днес е силата.	297
Много съвест се съдържа в книгите	298
Има думи, силно проницаеми	299
Обичам да се ровя в писмената	300
Толкова различни са хората!	301
Аз зная, че през детството научен	302
Научих, че народен прокурор.	303
Руините – най-старите свидетели.	304
Напътсван е светът от много	305
Когато Силата роди Насилие	306
Свещениците ни не са виновни	307
Монархът казва “Моя скъп народ”	308
“Сърби я Сърбия, сърби я”	309
В обществения ни живот	310
На Левски под проникващия взор.	311
Човечността изглежда невъзможна	312
Смъртта е бедствието за	313
В Картината се влиза през очите	314
Децата израстват сред свят от	315
Прехвърляли са ни от криза в криза.	316
Успехът не желае да понася	317
Подлецът чувства изблик на	318
Грехът е сред човешките права	319
За разлика от бога и от царя	320
Мечтайте, хора, докато мечтите ви.	321
Разглезените божества небесни.	322

Самоубийствено изтичат дните	323
Расте корема и отслабва кръста	324
Призраците никога не спят	325
Смъртта ни придружава в	326
Любовта преизпълва сърцето	327
Днес	328
Глупостта е право на щастливите	329
Ехти красноречивата бързивост	330
Как спокойно пишат за Смъртта	331
Гърмежи. И сърната е убита.	332
Недоверието към умрелите	333
Избрала бе го щедрата природа	334
Зящо нараства нуждата от зло	335
Загадъчна е титлата “мъдрец”	336
Той през миналото лято	337
Почтеността изглежда	338
Да си човек е безпощадно трудно	339
Тъгата е наградата за Гения	340
Подслушването вече е	341
Когато стиховете ни са куци	342
Изпод пръстта, опрян на тежка	343
Как малко значи чуждият живот	344
Къде си ти, Априлско поколение	345
Човекът е убит. Вината? – Ничия	346
Кой ще опише ада на жените	347
В България – родината на розите	348
Наричаме ли щастието “чудно”	349

Нараства непристъпността на	350
Убиецът на само неколцина	351
Ахил е бил надминат от петата си	352
Превръща ли се в звяр Човека	353
Свърхпроизводството на новини	354
Вождът ни е всепризнат негодник.	355
Нищожествата нямат врагове.	356